

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums

Adventes Vēstis

2018. gada augusts, #8 (271)

Vienoti Kristus
cerībā

**TĒMA: CEĻA
MEKLĒTĀJU UN
PIEDZĪVOJUMU
MEKLĒTĀJU
NOMETNE**

**MĒS
NEDRĪKSTAM
ZAUDĒT LAIKU:
MISIJA ZAMBIJĀ**

**AKTUĀLAIS
JAUTĀJUMS:
VAI ĀBELS ARĪ
IR PRAVIETIS?**

**JAUNIEŠI:
MISIJA GRUZIJĀ**

**INTERVIJA:
PEDRO PERESS**

Latvijas ziņas un gaidāmie pasākumi	4
Mēs vakar un šodien. "Dziesmu un atmiņu svētki Cērpās"	5 – 6
Misiņa. "Mēs nedrīkstam zaudēt laiku: misijas ceļojums uz Zambiju I"	7 – 9
Tēma. "Ceļa meklētāju nometne 21"	10 – 14
Aktuālais jautājums. "Vai Ābels arī ir pravietis?"	15
Intervija. "Es novēlu jauniešiem tik skaidri dzirdēt Dieva balsi, ka viņi nebaidās tai sekot..." Pedro Peress	16 – 17
Veselība. "Aktīvā ogle"	18
Pusaudži. "Dievs par visu parūpēsies Sev zināmā veidā".	19
Jaunieši. "Dieva aicinājumu piepildot" (intervija ar Gintu Stūri)	20 – 21
Bērni. "Dievs ir uzticams"	22 – 23

Jauns sākums kopā

Tas bija patiesi liels izaicinājums, ko Debesu Tēvs nolika manā priekšā tad, kad izskanēja uzaicinājums pārņemt "Adventes Vēsti" redaktora pienākumus. Sekoja lūgšanu un nopietnas izšķiršanās ceļš, kas noslēdzās ar jāvārdu un platu soli nezināmajā, soli, kuru spert uzdrošinājos vien pašāvēbā, ka "Jūsu aicinātais ir uzticams. Viņš būs arī darītājs." (1. Tes. 5:24) Uz Dieva vadību ceru un palaujos visa iesāktā ceļa garumā, lai cik garš vai īss tas būtu.

Liels un sirsnīgs paldies žurnāla ilggadējai redaktorei Tatjanai Tomsonei par palīdzību un atbalstu šajā pārejas posmā! Bez viņas jaunais sākums būtu bijis daudz grūtāks.

Nu kaut kādā ziņā mēs visi esam jauna sākuma priekšā. Pamazām rodas jauni plāni, jaunas ieceres. Jau šajā žurnāla numurā redzamas nelielas izmaiņas, to papildinājušas vairākas jaunas sadaļas – "Mēs vakar un šodien", "Pusaudžiem", kā arī lappuse "Veselība", kurā jau šoreiz un arī turpmāk tiks ievietoti praktiski padomi.

Protams, numura galvenā tēma ir Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne, kura šogad, jūlija otrajā pusē, notika jau 21. reizi. Taču, pārlopojot gatavo žurnāla numuru, kā galveno tēmu tomēr gribētu likt citu – tā ir MISIJA. Un tā nebūt nav pretrunā ar Ceļa meklētāju nometnes tēmu. Jo kam gan gatavojam savus bērnus un jauniešus, ja ne evaņģēlija sludināšanai un misijai gala laika pasaulē?

Līdzās tam šai numurā varam lasīt patiesi iespaidīgas liecības par mūsu jauno misionāru pieredzi Zambijā, kā arī stāstu par misijas braucienu uz Gruziju.

Hozejas grāmatas 14. nodaļas 9. pantā ir teikts: "Es pats uzklausīšu Efraimu un vadīšu viņu tālāk. Es viņam būšu kā zaļojoša ciprese. Tikai Manī tev jāatrod savi īstie augļi."

Lai Dievs mums ikvienam palīdz meklēt un atrast savus īstos ceļus, uzdevumus un augļus tikai un vienīgi Kungā Jēzū Kristū!

Anitra Roze,
"Adventes Vēsti" galvenā redaktore

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Anītra ROZE

Numura redakcija:
Andris PEŠELIS
Agris BĒRZIŅŠ
Vilnis LATGALIS

1.vāka fotogrāfijas autore:
Madara PEŠELE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv

Vārds LDS prezidentam

Vilnis Latgalis,
*Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības prezidents*

“Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis. Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties.” (Romiešiem 1:19-20)

Vasara ir atvaļinājumu, ceļojumu un jaunu iespaidu laiks, tā ir jauna iespēja iepazīt daudzveidīgo, krāsaino, Dieva nepārspējamā gudrībā radīto pasauli. Dieva atklāsme radītajā dabā ir viena no labākajām iespējām iepazīt pašu Radītāju. Zinātne joprojām nespēj izskaidrot dzīvības noslēpumu, bet Dieva Vārds – Bībele sniedz vispilnīgāko un precīzāko skaidrojumu gan Universa un dzīvības izcelsmei, gan pašam dzīvības noslēpumam. Piekļuves kods jeb atslēga šiem noslēpumiem ir “TICĪBA”.

“Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais.” (Ebrejiem 11:3 JT)

Ticība izmaina mūsu redzes leņķi tā, ka spējam saskatīt aplēpto redzamajā un ielūkoties arī neredzamajā pasaulē. Dabas neaptveramā daudzveidība un noslēpumainā pievilcība ir radīta cilvēku laimei un labsajūtai, lai mēs bijībā pielūgtu savu Radītāju un kalpotu Viņam ar prieku. Viss, ko redzam dabā, sniedz uzskatāmu un pārliecinošu liecību par pašu Radītāju.

“No svinīgi dobjajiem pērkonu dārdiem un vecā okeāna nemitīgās šalkoņas līdz līksmajām, melodiskajām meža skaņām daba desmitos tūkstošos balsu slavē Viņu. Viņa godību mēs ieraugām zemē, jūrā un debesīs, visās apburošajās nokrāsās un niansēs, kas mainās krāšņā kontrastā vai saplūst saskanīgā harmonijā. Mūžīgie kalni stāsta mums par Viņa spēku. Koki, kas saules gaismā līgo zaļos karogus, un puķes savā liegajā skaistumā pauž vēsti par Radītāju. Dzīvīgais zaļums, kas apjož brūno zemi, rāda Dieva rūpes par Viņa visvienkāršākajiem radījumiem.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 55. lpp.) Lai gan pēc pirmo cilvēku nepaklausības grēka sekas ir visur jaušamas, tomēr tām pāri joprojām ir skaidri saskatāma Dieva godība, varenība, gudrība un visu aptverošā mīlestība. Ticībā mēs visur spējam saskatīt Viņa laipnības un labestības pierādījumus, kas stiprina mūsu ticību, pamato mūsu cerību un no jauna iedvesmo kalpot Dievam un cilvēkiem.

“Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas!” (PS 34:9)

Gaidāmie pasākumi

28. augusts – 2. septembris

TED Eiropas valstu sludinātāju sa-
nāksme (EPC) Serbijā, Beļgradā

22. septembris

Ventspils draudzes 110 gadu jubile-
jas dievkalpojums

8. novembris

Praktiskais seminārs Latvijas, Lie-
tuvas un Igaunijas bērnu skolotā-
jiem ar TED Bērnu kalpošanas no-
daļas vadītāju Klāru Sančesu-Šūti
Rīgā, Baznīcas ielā 12A

Adventistu draudzes loceklis meklē
dzīvesvietu pie citiem adventistiem,
var palīdzēt visādos darbos.
Tālr.: 29269889

KRISTĪBAS RĪGAS 1. DRAUDZĒ

Kristības vienmēr ir ļoti priecīgs noti-
kums, kad debesis gaviļē un tie, kuri ir
klāt, izjūt Dieva un eņģeļu prieku. Tomēr
ir kristības, kurās ir klāt īpašs prieks par
izcīnītu uzvaru. Maz ticams, ka ir cilvē-
ki, kuri, lai nostātos pilnībā Dieva pusē
un dotos kristību ūdeņos, nav gājuši caur
cīņas momentam. Jo garāks bijis ceļa gā-
jums, jo grūtāka ir cīņa. Šis īpašais prieks
bija izjūtams kristībās Rīgas 1. draudzē
14. jūlijā, kad sirds derību ar Kristu slēdza
Irēna Krišjāne un Guntis. Raugoties, ar
kādu bijību un atvērtu sirdi tika uzklausi
Dieva Vārdi, mūs pārņēma sevišķa sirsnī-
ba. Šī sirsnība caurstrāvoja visu dievkal-
pojumu. Bija prieks noraudzīties Irēnas
drošajā pārliecībā, ka viņa ir izvēlējusies
labo daļu. Irēnas “jā” Dievam izskanēja
ar spēku, un viņas apņēmība bija – vēlos
kalpot Dievam mūžīgi!

Rakstot šīs rindas, jau varu liecināt,
ka Dievs ir atbildējis uz Irēnas patieso
apņēmību un lūgšanu – viņa jau kalpo
līdzcilvēkam savā dzīvesvietā, pansio-
nātā “Mežciems”, lasot priekšā garīgu
grāmatu brālim, kurš vairs neredz lasīt.
Brālis to uzņem kā lielu svētību.

Kāds prieks, ka Debesu Tēvs aicina
Savus bērnus ņemt daļību Viņa darbā!
Bija ārkārtīgs prieks arī dzirdēt, cik liels
miers ir ienācis Irēnas sirdī. Slava un
gods Dievam par Viņa brīnišķajiem un
varenajiem žēlastības brīnumiem!

Helvi Rancāne

KRISTĪBAS SMILTENES DRAUDZĒ

30. jūnijs Smiltenes draudzei bija īpašs Sabats. Svētku sajūtas summējās – Sabata
svinīgumam pievienojās kristību prieka sajūtas. Šādi svētki mūsu draudzē kādu
laiku nav notikuši, tāpēc vēl jo vairāk bija ļoti īpaši.

Kristību svinības notika Smiltenes draudzes gana Normunda Ģipšļa un viņa ģi-
menes mājās Raunas pagasta “Rimšās”, kur katrs stūrītis un katrs kaktiņš stāsta
ciemiņam – šeit dzīvo ļoti čakli un darbīgi cilvēki. Viss bija sagatavots, lai Smil-
tenes draudzei pievienotu trīs māsas – Aiju Ceplīti-Auguli, Ingu Boškinu un Artu
Šadursku. Lēmums apglabāt kristību ūdeņos savu grēcīgo būtību ir liecība par
nobriedušām attiecībām ar Debesu Tēvu, tā ir liecība par vēlēšanos būt Dieva
bērnu vidū.

Kā pretstats mūsu pastāvīgās ticības apliecinājumam bija ļoti nepastāvīgie laika
apstākļi. Ik pa brīdim nolija debesu prieka asaras, arī kāds pretspēks drebināja
rūpīgi būvēto nojumi, neveiksmīgi cenšoties aplāpēt draudzes no sirds dzie-
dātās dziesmas.

Neskatoties uz dabas kaprīzēm, māsas tika nokristītas. Viņu apņēmības pilnās,
smaidošās sejas liecināja par neizsakāmu gandarījumu, jo nu viņas bija piepulci-
nātas Smiltenes adventistu draudzei. Viņu prieks un apņēmība kalpot Dievam un
līdzcilvēkiem ir katra draudzes locekļa prieks un cerība. Dziesmas, ziedi, apsvei-
kumi, atmiņu stāstījumi, liecības un, protams, māsas Dzintras uz ugunskura vārtītā
zupa, kā arī citu mūsu sarūpētie gardumi un jaunās paaudzes skanīgās čalas – tas
viss padarīja šo pēdējo jūnija Sabatu īpašu visiem Dieva bērniem Smiltenes pusē.

Dace Purvīce, Smiltenes draudze

GARĪGĀS MŪZIKAS KONCERTS DURBES PILĪ

29.07.2018. Durbes pilī, Tukumā notika garīgās mūzikas koncerts. Neskatoties
uz lielo karstumu un citiem darbiem, kurus varētu šajā dienā paveikt, zālē nebija
brīvu vietu. Starp klausītājiem bija daudz draudzes locekļu arī no citām adventistu
draudzēm, bet bija arī pilsētnieki, kuri neapmeklēja adventistu draudzi.

Koncertu sagatavoja un vadīja Dina Liepiņa un Mārtiņš Subatovičs. Kori pārsvarā
veidoja Tukuma adventisti kopā ar palīgiem no citām Latvijas pilsētām. Muzikā-
los priekšnesumus kuplināja Daumanta Liepiņa un Evelīnas Vasiļonokas klavieru
priekšnesumi, kā arī draudzes bērnu ansamblis.

Mārtiņš Subatovičs, vadot koncerta programmu, pieminēja daudzas svarīgas vē-
rtības, par kurām vēstīja dziedātās dziesmas. Tas skubināja klātesošos apjaust savu
atbildību un nepieciešamību pēc šīm mūžīgām vērtībām savā personiskajā dzīvē.

Šāds koncerts Durbes pilī notiek
katru gadu vasarā, un vairāki tu-
kumnieki īpaši pat gaida šo ik-
gadējo kultūras pasākumu, lai to
apmeklētu. Radusies tradīcija ir
vērtīga, tā ļauj adventistu drau-
džu talantiem tikt sadzirdētiem
ne tikai draudžu namu sienās,
bet arī ārpus tām – sabiedrībā.

Andris Pešelis

DZIESMU UN ATMIŅU SVĒTKI CĒRPOS

Pašā vasaras pilnbriedā, brīnum-skaistā sabata pēcpusdienā apmēram 120 Dieva bērnu ceļš no dažādām Latvijas malām pa likumotiem, saules aspīdētiem ceļiem veda uz Madonas apkaimi, Liezēri – uz Cēru dievnamu.

Šai skaistajā vietā pirms daudziem gadiem, 1934. gada 26. augustā, Dievs ļāva likt pamatakmēni namam, kurš tika iesvētīts 1936. gada rudenī un no 1941. gada līdz 1989. gadam bija draudzes pulcēšanās un patvēruma vieta, namam, kur tika sludināta Dieva Vārda patiesība.

Tolaik kokus dievnama celtniecībai ziedoja ļaudis no saviem privātajiem

ļaudis, bet par kuru saglabājušās tik siltas atmiņas. Savas uzrunas turpinājumā brālis Viktors Geide vedināja sanākušos pārdomāt divas Kristus līdzības, kuras viņš nodēvēja par dvīņu līdzībām. Pirmā no tām atrodama Mat. 13:44 – “Debesu valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priecādamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu.”

Tīrums ir pieejams, tas nav nedz jūras dzelmē, nedz citā neaizsniedzamā vietā, tas ir iegūstams īpašumā, bet cena par šo tīrumu ir: viss, kas tev pieder. Ja tev ir daudz, tev tas izmaksās daudz, ja maz, vari tikt cauri vieglāk. Bet kas šajā līdzībā ir atslēgas vārds? Tas ir

rodas pērles? No asarām. Smilšu grauds iegūst gliemežnīcā un tā asaro. Lai tu atrastu pērli, kādam ir bijis jāraud. Dārgas pērles ir mūsu tuvinieki – vīri, sievas, bērni, mūsu draugi, draudze. “Visdārgākā Pērle ir mans Pestītājs. Nevienš tā nav raudājis par mani, kā mans Pestītājs, šo Pērli neatsvērs nekas cits tavā dzīvē. Citas laimes nav. Vīrs, kuram piederēja šis zemes gabals, deva to dievnama celšanai. Viņa Pērle bija Kristus. Viņš ir arī mūsu Pērle.” Ar šiem vārdiem brālis Viktors Geide beidza savu uzrunu.

Turpinājumā, kā jau dziesmu dievkalpojuma pieder, atkal skanēja dziesmas, tad Madonas un Ērgļu draudzes sludinātājs Agris Bērziņš aicināja visus pie viesību galda. Pateicības dziesmu par mielastu ievadīja bērnu skanīgās balsis, kurām pievienojās visi klātesošie. Pie bagāti klātajiem galdiem, baudot mīlu roku sarūpēto gardo ēdienu, varēja satikt gan kādu laiku nesastaptus mīlus brāļus un māsas, gan arī dibināt jaunas pazīšanās. Pasākuma turpinājumā brālis Agris Bērziņš aicināja visus atgriezties dievnamā, lai turpinātu slavēt mūsu Kungu dziesmās, kā arī kavētos atmiņu stāstos.

Ar dziesmām priecēja Valmieras brāļa Ziedoņa Geides uz ātru roku izveidotais improvizētais vīru koris. “Drīz laiviņa

mežiem. Kalna galā tapa mazs dievnams ar lielu mērķi, ļaudis tajā pulcējās no plašas apkaimes – Liezēres, Madonas, Ērgļiem, citām tuvākām un tālākām apdzīvotām vietām.

Šajā sabatā pēc ilga pārtraukuma dievnamā atkal sanāca draudze – uz muzikālu dievkalpojumu “Vislielākais dārgums”. Sanākušo sirdis ar dziesmām un mūziku pretim Debesīm pacēla Valmieras vīru kvarteta dziesmas un pianistes Elīnas Gailēs izpildītais skaņdarbs, bet jo īpaši – visu kopīgi dziedātās dziesmas, kas mazajā dievnamā skanēja varēnāk par milzīgu kopkori.

Sveiciens vārdus sanākušajiem teica Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis, savukārt ar uzrunu klātesošos stiprināja sludinātājs Viktors Geide. Vispirms viņš atzina, ka nezinot nevienu citu dievnamu, kur tik reti pulcējas

TĪRUMS. Tīrums ir Dieva Vārds. Tur var rakt katrs. Ja tur pastaigā un parok, dārgumus var atrast ikviens. Taču, lai šo tīrumu iegūtu, jāpurē visa dzīve. Tā ir brīnīška patiesība.

Tīrums ir pieejams visiem, bet mēs esam atbildīgi, lai cilvēki par to uzzina. Šo tīrumu var nopirkt, daudziem tas ir mājās, bet viņi tur nerok. Ja esi iedāvinājis kādam Bībeli, dod viņam interesi par to, lūdz par viņu! “Ja esi atradis tīrumu, bet neesi atradis dārgumu tajā, tas neko nelīdz. Tāpēc šīs ir dvīņu līdzības,” atgādināja sludinātājs Viktors Geide, “tās abas jālasa kopā.” Un tā nākamie divi panti skan: “Vēl Debesu valstība līdzinās tirgotājam, kas meklēja dārgas pērles. Un, atradis vienu sevišķi dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to.” (Mt. 13:45, 46) Kā

ostā klūs, kur vētra vairs netrako” un “Dieva draudze, stāvi droši” izskanēja tik vietoti un saskanīgi, ka bija grūti noticēt – šie vīri nupat saņēmuši notis un ne reizi kopā nav dziedājuši.

Sirdis skāra arī Agra un Baibas Bērziņu sirsniņais duets.

Tad ar Cērpju dievnamu saistītās bērības atmiņas klātesošajiem līdzdalīja sludinātājs Andrejs Āriņš, kurš savulaik zēna gados šurp brauca zirga vilktās kamanās, mājup atgriežoties jau aizmidzis, tuvu pusnaktij. Reiz kādi ļaudis no apkārtējām mājām, veroties uz mazo dievnamu kalna galā, redzējuši no tā logiem mirdzam gaismu, kas veidojusi spožu loku pāri jumtam, un uztvēruši to kā zīmi tam, ka šai dievnāmā tiek sludināts kas īpašs. Savu atmiņu stāstījumu brālis Āriņš noslēdza, mudinot klātesošos domāt ne vien par dievnama pagātni, bet arī par tā iespējamo nākotni – vai šo vietu vajadzētu atjaunot, vai arī atstāt aizmirstībai. Jautājums pagaidām palika atklāts, jo, kā to atgādināja sludinātājs Ojārs Incenbergs, savulaik attālais dievnams palika novārtā tāpēc, ka ļaudis vairs netika pulcināti no apkārtējām vietām šeit, Liezērē, bet gan adventes vēsts pie tiem tika nesta tur, kur šie ļaudis dzīvoja, tuvāk viņu dzīvesvietām. Kā nedaudz skumji piezīmēja māsa Benita Matisone – senāk, kad nevienam automašīnas nebija, šurp varēja sanākt no malu malām – gan kājām, gan ar zirdziņiem, bet nu, kad visiem ir mašīnas, šurp vairs nevienš nevēlas doties.

Taču pārdomu pilnā noskaņā atkal pārauga svētku priekā, kad noslēgumā visi vienojās dziesmā “Manai tautai ir spēks”. Spēks tiešām bija – ne viens vien sanākušais piezīmēja, ka skanējis gluži kā dziesmusvētkos, turklāt – pat bez mēģinājuma.

Īpašā gaisotne, kad draudze patiesi ir viena miesa un ir tik ļoti jūtams viens, visus vienojošs Gars, ir spilgtākā atmiņa, kas daudziem Cērpju dziesmotā dievkalpojuma dalībniekiem paliks sirdī vēl ilgu, ilgu gadu. Un tikai mūsu Debesu Tēvs zina, vai mēs kādreiz vēl satiksimies Liezēres Cērpjos...

Anitra Roze

MĒS NEDRĪKSTAM ZAUDĒT LAIKU. MISIJAS CEĻOJUMS UZ ZAMBIJU I

Dzirdu sevi sakām vārdus: “Tikai ieskatoties Kristus acīs, mēs aizmirstam visas sāpes, bēdas un raizes. Tikai viens skatiens Viņa acīs, un tava salauztā sirds tiek dziedināta, un tu nekad, nekad vairs neatcerēšies to slikto, kas ar tevi noticis uz šīs zemes. Tādas ir Debesis. Tāds ir sastapšanās brīdis ar Jēzu. Tajā brīdī sākas mūžība. Vai tu gribi tur būt? Vai tu gribi to redzēt?” Un es skatos, kā pieceļas cilvēki, viens pēc otra. Priekšā iznāk apmēram 17 gadus veca meitene, ar asarām acīs nostājas man blakus. Kad es jautāju, vai tu vēlies sastapt Jēzu, viņa mirdzošām acīm saka “Jā!” Manās acīs sariesas asaras, nespēju noticēt, ka Dievs man ir ļāvis aicināt Viņa bērnus nodot savu dzīvi Viņa rokās. Viens pēc otra priekšā iznāk jaunieši un sirdī jaunie, kas vēlas uzsākt savu dzīves ceļu ar Jēzu. Kāda sieviete man pastāsta, ka viņa 15 gadus bijusi prom no Dieva, bet tagad vēlas atgriezties. Pie manis pienāk kāds jauniešs un saka paldies par patiesības sludināšanu, viņa mamma tagad zina patiesību par sabatu.

Pirmās atmiņas

Ik pa brīdim pieķeru sevi pie domas – esmu Āfrikā! Es stāvu un sludinu Dieva Vārdu! Stāstu cilvēkiem šeit par to, cik Dievs ir labs, cik Dievs ir taisnīgs, cik nopietna ir lielā cīņa, cik svarīgi ir dzīvot saskaņā ar Dieva Vārdā atklāto

patiesību – pilnu patiesību, nevis puspatiesību, cik laimīgi mēs varam būt, savu dzīvi uzticot Dievam! Esmu Āfrikā!

Redzu putekļainos un bedrainos ceļus; bērnus skrienam pa puspabeigtu futbola laukumu; mammas, kuras nes bērnu, ietītu audumā uz muguras, un apelsīnu kasti – uz galvas; redzu jauniešus saplēstos šortos un pieaugušos basām kājām. Es redzu noplukušas drēbes, mazas istabiņas, paštaisītus ķieģeļu namiņus ar salmu jumtiem, redzu pāris akas un nelielus uzraktus dārziņus. Tam visam pa vidu es redzu priecīgas sejas, mirdzošas bērnu acis, pieaugušo smaidus un atvērtas sirdis jebkādi sarunai, izstieptas rokas pēc palīdzības un izmisušas dvēseles, kuras nezina, kā dzīvot citādāk.

Tādi ir pirmie iespaidi, pirmās domas, kas nāk manā prātā, atceroties Āfriku, atceroties laiku Zambijā. Joprojām ir grūti aptvert, ka Dievs mani un vēl divus citus jauniešus no Latvijas sūtījis turp.

Kas ir TMI?

Vairāk nekā pirms mēneša mēs – Alberts Trucis, Gustavs Latgalis un es, Madara Daukste, – devāmies uz Zambiju, uz Ģenerālkonferences rīkotu milzīgu evaņģelizācijas pasākumu. Angliski to sauc *Total Member Involvement*, bet latviski tas nozīmē

visu draudzes locekļu iesaistīšana. Kur viņus iesaista? Kalpošanas darbā. Nu jau vairākus gadus Ģenerālkonference un tās prezidents Teds Vilsons aicina ikvienu adventistu uz pilnīgu nodošanos caur praktisku kalpošanu cilvēkiem mums apkārt. Mājaslapā www.tmi.com detalizēti aprakstīts, ko mēs katrs varam darīt un kādēļ tik būtiski iesaistīties kalpošanas darbā; cik svarīgi ir nepaļauties tikai uz mācītāja paveikto vai viņa iniciatīvu, bet gan katram pašam neatlaidīgi meklēt, kā Dievs vēlas tieši mūs lietot kalpošanas darbā. Ikvienam draudzes loceklim tiek izteikts dedzīgs aicinājums – “Grēcinieku glābšana prasa nopietnu un sirsnīgu personīgo darbu. Mums ir jānes dzīvības Vārds pie viņiem un nav jāgaida, lai tie nāktu pie mums.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj.) Tieši tādēļ tiek rīkoti šādi misijas braucieni. Pirms pāris gadiem tāds bija uz Ruandu, vēl pirms kāda laika – uz Ugandu, savukārt nākamgad tādu plāno Indijā. Šogad tas bija Zambijā.

Kā jaunieši no Latvijas var nokļūt Āfrikā?

Iespējams, jau izlasot šīs pāris rindkopas, rodas jautājums, bet kā vispār kāds no Latvijas var tikt uz Āfriku? Pirmkārt, attālumš ir ļoti liels, otrkārt, nepieciešamās finanses ir daudz lielākas par attālumu. Jā, tā

tas tiešām ir. Jāsaka godīgi, vēl trīs nedēļas pirms izlidošanas nevienam no mums nebija ne jausmas, vai vispār tiksīm uz Zambiju. Pirms tam trīs reizes nedēļā bijām sazvanījušies uz kopīgām lūgšanām par šo braucienu, visādi plānojām, kā iegūt mūsu braucienam nepieciešamos gandrīz 4000 EUR. Kad iedomājos par šo summu, man sašļuka gan sirds, gan smaidis sejā. Tas likās tik neiespējami. Mēģinājām izmantot visādus modernus veidus, kā aicināt cilvēkus ziedot caur internetu, tomēr beigās pat nevarējām interneta vidē publicēt savu lūgumu ziedot. Atklāti runājot – mana ticība tika pārbaudīta. Diena pirms ieguvām visu nepieciešamo summu, izmisīgi šaubījies, varbūt vienkārši vispār atteikties un nebraukt, tāpat nesanāk, tāpat dārgi. Bet Gustavs man jautāja: “Madara, vai tu vari man nosaukt kaut vienu iemeslu, kādēļ Dievs tevi tur negribētu?” Es nevarēju. Nevarēju iedomāties pat vienu. Tajā pašā vakarā Dievam teicu: “Es tik ļoti gribu zināt, ka Tu vēlies mani tur būt un uzskati to par vajadzīgu.” Nākamajā dienā devos uz darbu, bet pēc darba savā tālrunī ieraudzīju neatbildētus zvanus, īsziņas un e-pastus no Alberta, Gustava un Viļņa Latgaļa. Kamēr vēl turēju telefonu rokās, tas atkal sāka zvanīt. Pacēlu klausuli, bet, pirms paguvu pateikt *Hallo?*, atskanēja saviļņota Alberta balss: “Madž, vai tu jau zini?!” Un tad es klausījos šajā balsī, kura stāstīja, kā Dievs ir sagādājis gandrīz visus nepieciešamos līdzekļus, lai mēs varētu doties uz Āfriku. Kā kāda

draudze ir ziedojusi lielu summu, kā Savienība ir palīdzējusi un kā kādi individuāli ziedotāji atdevuši savus iekrājumus misijai. Mana sirds nespēja noticēt, lūpas izpletās smaidā, kuru tai dienā nekas vairs nevarēja izdzēst, gribējās vienkārši priecāties un visiem pastāstīt, cik Dievs ir labs un ka Viņam nekas nav neiespējams! Nepilnu 24 stundu laikā, pirms mēs vispār paspējām kādam ko pajautāt, Dievs mums iedeva visu nepieciešamo. Un tad sākās praktiskā gatavošanās – vakcīnas, vīzas, dokumenti, lidmašīnas biļetes. Arī tur Dievs jau bija sagatavojis ceļu. Lidojuma laikā sapratām, ka mums nav līdzī visu vīzai nepieciešamo dokumentu. Mani atkal pārņēma bailes – kā es varēju aizmirst mājās vakcīnu pasi, ja tā nepieciešama, lai mani ielaistu valstī un piešķirtu vīzu?! Alberts tik noteica: “Es tieši Dievam lūdzu pēc grūtībām, lai Viņš mums parādītos varens!” Pa ceļam, pildot anketu vīzai, saprotam, ka nevaram atbildēt uz daudziem jautājumiem un ka mums pietrūkst vēl vairāku svarīgu dokumentu – notariāli apstiprinātu pases kopiju un pierādījumu, ka mūsu bankas kontā ir noteikta summa atpakaļceļa biļetei. Turpinu šaubīties, kas nu būs... Ierodoties Lusakā, pie robežkontroles jāpiesakās vīzai un jānopērk tā. Tieši pirms dodamies pie lodziņa, vēl pēdējo reizi abi ar Albertu pielūdzam. Trīcošām rokām un kājām stāvu blakus Albertam un dzirdu, kā viņš mierīgi atbild uz lidostas darbinieka jautājumiem – cik ilgi paliksim Zambijā un ko vēlamies apskatīt. Tad dzirdu vārdus *50 dolāri*,

manā un Alberta pasē tiek iespiests zīmogs un smaidīgā lidostas darbiniece mums saka *welcome to Zambia!* Saviļņoti gandrīz ieskrienam lidostas zonā pēc bagāžas un nespējam beigt smaidīt.

Gustavs ielidoja nākamajā dienā. Lūdzām pēc brīnuma arī viņam. Un – Dievs to darīja! Gustavs stāvēja tajā pašā rindā, visapkārt daudz ļaužu, tad pie viņa pienāca kāds apsargs un vienkārši norādīja uz lodziņu, pie kura nebija rindas, lai viņš dodas turp. Virs lodziņa rakstīts – *Diplomātiem un vēstniekiem*, bet, tā kā Gustavam lika turp iet, viņš gāja. Lidostas darbiniece uz viņu paskatījās, laipni pasmaidīja, pajautāja vārdu, paņēma pasi, iespieda zīmogu, un Gustavs bija iekšā Zambijā.

Viņš ir Debesu Valstības vēstnieks, tādiem Dievs paver visus ceļus, par to tagad esam pārliecināti!

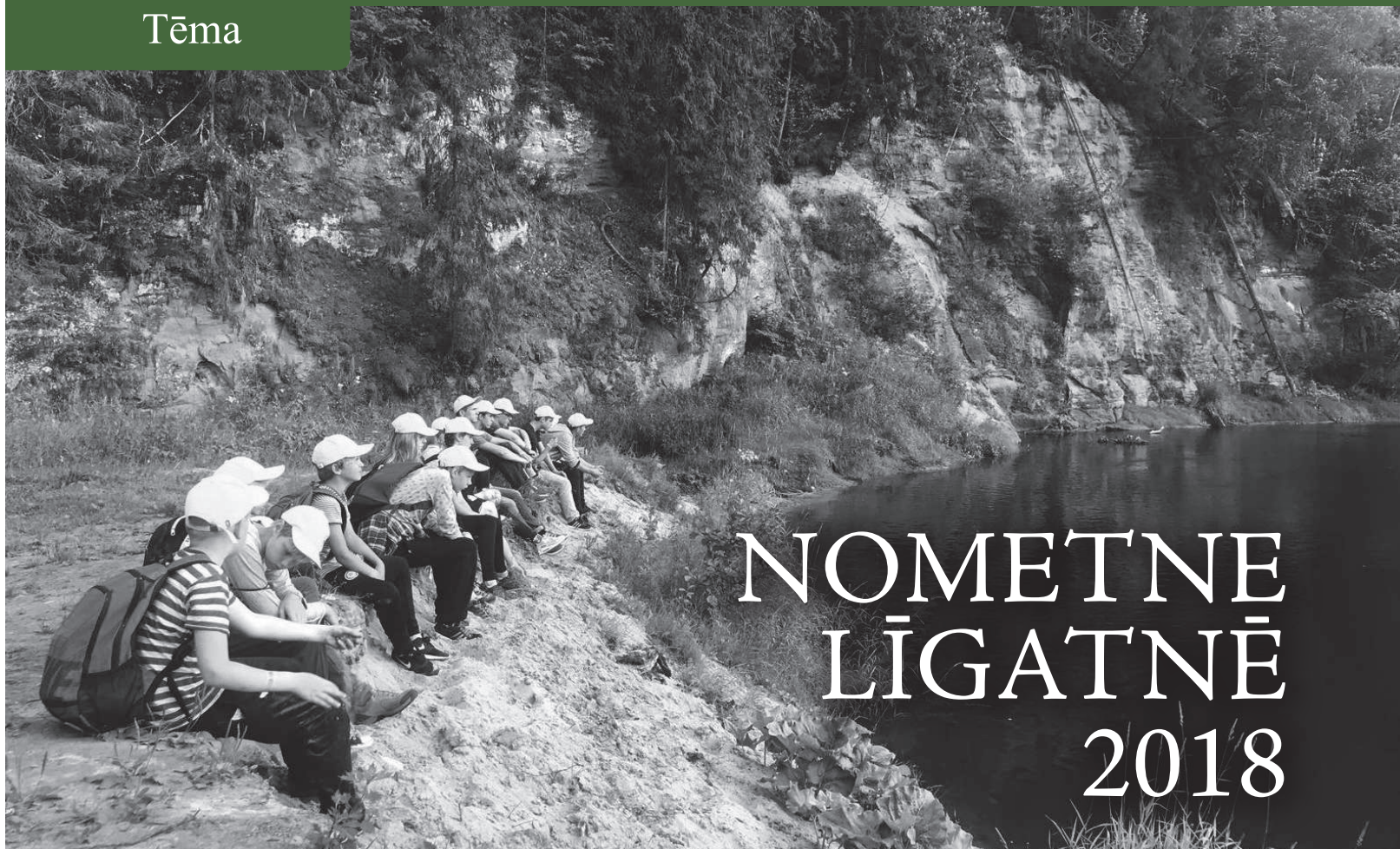
Zambija Kristum

Aizbraucot uz Zambiju, uzzinājām, ka visur pie draudzēm uzlikti milzīgi plakāti “Zambija Kristum”. Cik saviļņojoši un satraucoši bija redzēt pie draudzes plakātu, uz kura rakstīts tavš vārds “Viesrunātājs: Madara Daukste”. Visā Zambijā notika 1000 evaņģelizācijas sanāksmes, kurās tika sludināta Cerības vēsts Atklāsmes grāmatā. Mēs trīs kopā ar vēl apmēram 60 evaņģelistiem no visas Eiropas tikām nosūtīti uz Lusaku, Zambijas galvaspilsētu, kurā notika 500 sanāksmes. Katrā pulcēšanās vietā bija kāds draudzes loceklis, kurš atnācējiem atklāja Cerības vēsti. Mēs, visi eiropieši, katrs bijām norīkoti savā draudzē, katru vakaru devāmies sludināt par kādu noteiktu tēmu no Atklāsmes grāmatas, kura paskaidro patiesību par Bībeles pamatmācībām. Šie 60 cilvēki visi nebūt nebija profesionāli evaņģelisti vai mācītāji. Mūsu jaunākais evaņģelists bija 16 gadus veca meitene, bet vecākajam bija pāri 70. Mēs paši, daži latvieši, neviens nebijām iepriekš neko tādu darījuši. Citi sludināja pirmo reizi, turklāt – uzreiz angļu valodā. Cits vispār nekad nebija uzstājies publiski, pat lasījis dzejoli! Katrs savā angļu valodas līmenī un katrs savā garīgās izaugsmes līmenī, bet Dievs visus mūs lietoja un redzēja, kā mūs izmantot Viņa Valstības veicināšanai.

Draudzes, uz kurām cilvēki tika aicināti apmeklēt evaņģelizācijas sanāksmes, savu darbu bija sākušas jau ilgi pirms mēs ieradāmies. Vismaz trīs mēnešus iepriekš Zambijas radio tiešraidē tika atskaņoti raidījumi par šīm pašām tēmām no Atklāsmes grāmatas, kā arī reklāma ar aicinājumu uz evaņģelizācijas sanāksmēm. Vietējās draudzes gāja no mājas uz māju, aicinot ļaudis apmeklēt šos seminārus, daudz kur notika veselības izstādes vai pasākumi ģimenēm, caur kuriem arī cilvēkus aicināja tieši uz kulmināciju – evaņģelizācijas semināriem *Zambija Kristum!* (Turpinājums nākamajā numurā.)

Madara Daukste

NOMETNE LĪGATNĒ 2018

Dievs notikumus vadīja tā, ka šogad 21. Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne notika īpašā vietā – Līgatnē, Gaujas krastos. Neskartais Latvijas dabas stūrītis ar skaisto Gaujas upi un brīnumjaukajām Līgatnes dabas ainavām mūs šajā nedēļā iepriecināja, mācīja un spēcīnāja. Laika apstākļi neatbilda nevienai laika ziņās solītai prognozei. Dievam priekš mums bija sava laika prognoze. Protams, nometnes atklāšanā lietus nelīst un ceturtdienas pārgājiens gandrīz vienmēr tiek atspirdzināts. Šajā gadā – īpaši gaidīti! Nometnē gan bērni, gan pieaugušie mācījāmies sadzīvot ar Dieva radīto – šoreiz ar skudriņām, daudzām skudriņām. Uzslīet telti blakus lielam skudru pūznim bija liels izaicinājums un drosme. Bet Dievs vadīja gan mūsu, gan skudriņu ceļus tā, ka viens otram netraucējām un nekaitējām. Mēs varējām pastāvēt līdzās un sadzīvot! Pievērsot pastiprinātu uzmanību nometnes kārtībai, noteikumiem un vienotu prasību ievērošanai, redzējām, kā Dievs var svētīt un apsargāt, gan baudot straujo Gaujas upi un izturot karstos saules starus, gan realizējot visu nometnes programmu. Varam pateicībā secināt, ka nometne ir izdevusies brīnišķīga! Un tas viss, pateicoties nometnes organizatoru, koor-

dinatoru, klubu direktoru, skolotāju, pavāru, mediķu stiprajam pamatam – lūgšanās saņemtajam spēkam, vadībai un padomam no Dieva.

“Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību” (Kol. 4:2), “Visu, ko darāt, darīt no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem” (Kol. 3:23) Ņemot vērā šo mācību no Dieva, mēs kļūstam par stipru, vienotu komandu. Nometnē, izdzirdot kādu vajadzību, kas izskanēja pa rāciju, bija steigšus jāatbild, ja gribēja palīdzēt, jo tajā pašā brīdī no vairākiem klubiem atskanēja ziņa – “Mēs palīdzēsim!”, “Mums ir!”, “Mēs varam!” Tā ir lieliska sadarbība! Un bērni mūs dzirdēja, vēroja un mācījās.

Skolotāji, kuri pirmo reizi bija šādā nometnē un kalpoja kā nodarbību vadītāji, izteica savas sajūtas par piedzīvoto: “eņģeļu sabiedrība”, “visi kā liela, draudzīga, mīloša ģimene”. Un tā taču tam jābūt! Mēs esam Dieva ģimene, un mūsu vidū atrodas eņģeļi, kuri mūs mudina būt mīlošiem, atsaucīgiem, izpalīdzīgiem un pazemīgiem.

Pārņem neapraķstāms prieks par kopīgi padarīto. Tika ieguldīts milzīgs darbs, lūdzot, plānojot un risinot arī dažādas problēmas, lai nometne būtu izdevusies. Bet tas neliek šaubīties ne mirkli – ir vērts pūlēties! Tas ir tā vērts!

Rasa Melngalve, Siguldas draudze

“Kā katru gadu, arī šogad centrālais notikums bija kristības. Debesu Tēvs dāvāja īpaši jaukus laika apstākļus kristībām un sabata sākumam. Šogad kristījās 4 dvīņu māsiņas no 2 ģimenēm. Dzirdējām brīnišķīgus atgriešanās stāstus. Bija svētīgi, ka pēc kristībām tika uzrunāti un aicināti iznākt priekšā tie, kuri vēlētos tuvākajā nākotnē mācīties Bībeles stundas un tikt kristīti. Un tas īpašais brīdis, kad tika aizlūgts par šiem iznākušajiem bērniem un par tiem, kuri vēl šaubās! Tas ir pārdomu laiks jauniešiem. Lai Dievs svētī katru, kurš bija klāt šajās kristībās! Lai Dievs svētī viņu ģimenes!”

Linda Mūza

“Man pašai šī bija 7. nometne, kristījos nometnē “Estere” un biju emociju pilna un laimīga par iespēju ko tādu piedzīvot. Manas meitas, Luīze (14 gadi) un Laine (10 gadi), ir uzaugušas PM un CM ģimenē. Un nometne katru gadu ir kā balva, dāvana un pateicība bērniem par to, ka viņi ir klubā un bauda Dieva svētības. Visus šos gadus kalpoju PM un CM ģimenē “Klinšu ērgļi” par skolotāju. Šī nometne man paliks īpašā atmiņā ar karsto laiku, skaisto, īpašo vietu un laimīgajiem cilvēkiem, kas tajā piedalījās. Šogad abas meitas bija

Ceļa meklētājas, tas ir pārmaiņu laiks arī man kā mammai un mācība tiek ties tālāk savā ceļā pie Dieva.

Nometnes laikā piedzīvotas brīnišķīgas dienas sadraudzībā, priekā un arī rūpēs, kalpošanā saviem bērniem. Esmu laimīga, ka manas meitas un citi bērni ir svētīti piedzīvot nometni, jo nedēļa nometnē atstāj lielu iespaidu uz viņu dzīvi un veido viņu raksturu līdzīgāku Jēzum.

Nometnes laikā ciemojoties pie citiem klubiem, ugunsgrūkus noskaņās izskanēja jautājums: "Kas jums visvairāk patika nometnē?". Varēja dzirdēt dažādas atbildes – draugi, nodarbības, daba, peldēšanas, pārgājiens utt. Mana pirmā atbilde bija – dziesmas, jo nekur nesanāk tik daudz dziedāt un slavēt Jēzu kā nometnē, un šī gada nometnes himna bija ļoti īpaša. Bet visvairāk man nometnē patika debesu atmosfēra, kad tu jau kaut nedaudz esi sajuties tuvāk debesīm, pieskāries tai laimei, kas mūs sagaida."

Diāna Millere

"Slava un pateicība Dievam par CM un PM nometni Līgatnē! Nometne – tas ir stāsts par bērniem un pieaugušo kalpošanu viņiem. Tā ir mūsu kopīga tuvošanās Dievam. Iespēja kalpot un baudīt īpašu Dieva vadību un klātbūtni. Man un manai meitai Sindijai šī bija 10. nometne, man tā bija otrā kā kluba "Klinšu ērgļi" direktorei. Īpaša pateicība Dievam par ģimenes un bērnu vecāku atbalstu, kopīgo kalpošanu bērniem.

Cik jauki baudīt vasaru pie dabas kopā ar brāļiem un māsām, bērniem un pusaudžiem; iesākt rītu ar Bībeles izpēti un vakarā pie ugunsgrūka pārrunāt dienā piedzīvoto; divreiz dienā lielajā teltī slavēt Dievu ar dziesmām un dzirdēt mācītāja uzrunas; visu nedēļu dzīvot kopā kā vienā lielā ģimenē ar brāļiem un māsām no visas Latvijas! Šī debesu atmosfēra bija jūtama ik uz soļa.

Gribu padalīties ar savu īpašo brīdi nometnē – *Master Guide* (MG) uzņemšanu. Aicinu ikvienu, kurš savu dzīvi grib saistīt ar CM kustību un kalpošanu bērniem, iziet MG mācības. Izpildot visas MG mācību programmas prasības, piedaloties semināros un MG nometnēs, CM nometnē tiek uzņemts *mastergaidos*.

Man ir ļoti liels prieks par sava kluba bērniem un vecākiem, kuri man sagādāja īpašu pārsteigumu: krāšņos

lilliju ziedus un kliņģeri, tā izrādot īpašu uzmanības un cieņas apliecinājumu."

Monika Purviņa

"Vadot nodarbību "Audumu krāsošana", guvu jaunu pieredzi, pozitīvas emocijas un pāri visam – Dieva vadību. Kopā ne tikai radoši darbojāmies, apgleznojot auduma somiņas un kreklus, bet arī izpratām, kāds ir mūsu Tēva uzskats par apģērbu un tā izmantojumu. Meklējām, ko saka Dieva Vārds, un atradām īpašu pantu no 1. Pētera 3:3–4 "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev aplikat, vai tērps, kurā tērpties, bet apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā – tas ir Dievam dārgs."

Mani iepriecināja bērnu radošums un iztēle, izveidojot ko patiešām skaistu. Visvairāk atmiņā palika bērnu teiktais: "šis būs mans mīļākais kreklis, valkāšu to katru dienu" vai "šo es taisīšu savai mammai, viņa būs priecīga". Es biju laimīga darboties ar bērniem šajā atmosfērā – nometnē. Liela pateicība Dievam par tik īpašu nometni, bērniem un atziņām."

Nometnes rīts. Inta Priede

Ir noslēgusies 21. Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne. Visapkārt dzirdamas jaukas atsauksmes: „Vislabākā nometne, skaistākā nedēļa gadā...” Bērni priecīgi, skolotāji apmierināti, vadītāji gandarīti, skan "paldies" vārdi, tiek publicētas fotogrāfijas, iespaidi, atmiņas. Kas to visu veido? Kas ir šīs veiksmes pamats?

Rīts. Saulains, silts, bet tomēr vēl mazliet ar nakts dzestrumu. Teltīs vēl guļ bērni, bet no visiem klubiem uz lielo telti steidzas vadītāji. Tur visi aplīti, kopā esot plecu pie pleca, vienojas rīta svētbrīdim. Ir vajadzīgs spēks, daudz vairāk par to, ko var sniegt dažas miega stundas. Kā tukši un atvērti trauki saņemam rīta rasu no Dieva Vārda neizsīkstošā avota. Caur nometnes viesi – mācītāju Pedro – Dievs mūs uzrunāja tik īpaši, ik reizi dodot tieši to visvajadzīgāko – labākās brokastis dvēselei.

Tā stiprinājušies, ķeramies pie dienas darba pārskata. Ir patīkami redzēt, kā darbojas vienots, saskaņots mehānisms. Varbūt to varētu salīdzināt ar pulksteņa zobratīņiem, kur katram sava vieta, savs laiks, savs apgrieziena, saskaņota sadarbība. Tā arī mūsu vadītāju komandā ir tik dažādi cilvēki –

atšķirīgi talanti, atšķirīga pieredze, gadu skaits – un tomēr tieši šī dažādība papildina, veido pilnību. Visi viens otram esam tik ļoti vajadzīgi. Mācītājs Pedro ātri ievēroja un novērtēja mūsu komandas organizēšanās spēju. Viņš teica, ka ar patiku vēro pat to, kā mēs risinām problēmas. Jo tāda liela apmēra pasākumā nelielas problēmas ir neizbēgamas. Bet, ja problēmas ir nelielas, tas liecina, ka lielās lietas ir sakārtotas. Vienmēr radās risinājums, atnāca atbilde. Tāda sajūta, it kā visai komandai būtu viens pulss, viena asinsrite, viena elpa. Viss pārrunātais, visas vajadzības, apņemšanās tiek nes-tas Dieva priekšā vienotās lūgšanās. Šajā gadā lūgšanu brīžus vadīja jaunākā paaudze. Kāds gandarījums redzēt, ka 21 gada laikā mūsu pašu vidū ir izauguši ceļa meklētāji, kuri tagad jau vada klubus – Egija, Dāvis, Anna, Ernests, Pauls, Liene.

Manuprāt, šajā laikā vai laikmetā, ko raksturo stress, kad cilvēkiem ir grūti sadarboties, kad katrs rauj uz savu pusi un katram ir savas intereses, mūsu Ceļa meklētāju vadītāju komandas sadarbība ir Dieva brīnumdarbs pie cilvēkiem, kas ir pilnībā nodevušies Viņam. Tas līdzinās Apustuļu darbu 1:14 „Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās...”, 2:1 „Kad Vasaras svētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā...”, 2:4 „Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu...”

Lūk, tas arī ir visa pamatā – uzticēšanās, nodošanās, vienotība, lūgšana gan nometnē uz vietas, gan visas Latvijas draudzes nesaraujamā lūgšanu ķēde un Dieva atbilde kā svētību straumes no Debesu troņa. Tāpēc nometne tik skaista, tik izdevusies!

Elizabete Lapteva

“Sinoptiķi visu nedēļu solīja lietu, bet Dievs visu sakārtoja. Visas nometnes garumā bija saulains un karsts laiks, taču tieši pārgājiena dienā uzlija lietus, tas bija tā, kā gribējām! Nometnē mēs gājām uz nodarbībām un piekdien likām eksāmenus, lai dabūtu jaunas nozīmītes pie melnās formas lentas. Ceturtdien bija pārgājieni. Mums visiem tas ļoti patika, jo bija interesants maršruts un interesanti uzdevumi. Piekdien pēc vakariņām kā jau katru dienu bija sanāksme, man ļoti patika visas sanāksmes, jo tās bija interesantas un ļoti jautras. Piekdien notika kristības. Arī es ar savu dvīņu māsu un vēl divām dvīnītēm tajā vakarā atdevu sirdi Jēzum. Tas bija ļoti skaists un brīnišķīgs vakars, tas manā atmiņā

paliks uz visu dzīvi! Mums teica, ka arī debesis līksmojas kopā ar mums!

Sestdien notika dievkalpojums un tad arī “Lūgšanu zeme”, pēc tam “Sabata spēle”, kurā mūsu grupa “Oranžās pērles” ieguva pirmo vietu! Vakārā pēc sanāksmes notika nometnes noslēgšana.

Svētdien notika visu konstrukciju nojaukšana, visi klubi cītīgi strādāja. Pēc tam, kad viss bija nojaukts un pļava palika tukša, visi devās mājup. Tā bija ļoti brīnišķīga un Dieva vadīta nedēļa. Es ļoti gaidīšu nākamo CM un PM nometni.”

Anete Plendiške

“Šī nometne man bija pavisam citāda nekā iepriekšējās, jo pirmo reizi iejutos skolotājas lomā. Bija interesanti redzēt, cik plaša ir bērnu iztēle un cik prasmīgi viņi ir. Pēc nometnēm vienmēr galvā skan dziedātās dziesmas, tā ir arī šogad. Sajūta, ka visa nometne vienojas kopīgā dziesmā, vēl ilgi paliks atmiņā.”

Markuss Kaspars, Talsu draudzes klubs

“Visvairāk uzrunāja viesis, kas pasniedza vienkārši uztveramas un interesantas svētrunas. Aizrāva tas, ka viņš pievienojās volejbola un tautas bumbas nodarbībās. No nodarbībām vislabāk patika tautas bumba un bizness. Biznesa nodarbībā bija daudz praktisku un dzīvei noderīgu ideju. Šogad bija viena no visu laiku fantastiskākajām peldvietām. Garšīgs ēdiens, siltas nakts – super! Patika pārgājieni, kurā varēja iet viss klubs kopā. Nepatika ļoti niknās lapsenes.”

Sindija Kiršteine, Talsu draudzes klubs

“Ceļa meklētāja esmu jau kopš deviņu gadu vecuma. Šī bija mana nu jau

astotā nometne, taču šogad nometnē piedalījies jau kā pieaugušais – biju bērnu nodarbību vadītāja. Pārņēma nostalgija, vērojot bērnus un atceroties to emociju virpuli, kas virmoja mani, atbraucot uz manu pirmo nometni.

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnei vienmēr būs īpaša vieta manā sirdī. Draudzīgi un vienmēr smaidīgi cilvēki, skaistā Latvijas daba un patīkama atmosfēra visas nedēļas garumā, esot visiem kopā kā vienai lielai ģimenei... Turklāt šīs vasaras nometnē mūsu sirdis sildīja ne tikai dalībnieku izstarotā mīlestība, sirsnība un labestība, bet arī dzīvanparasti karstie saules stari. Tā viennozīmīgi ir labākā un gaidītākā vasaras nedēļa!”

Miks Vilnis, Talsu draudzes klubs

“Man nometne kā vienmēr ļoti patika, lai gan bija arī kādi sarežģījumi, bet visā nometnes interesantajā, radošajā, draudzīgajā atmosfērā visas problēmas pazuda. Es šo pēdējo CM gadu ļoti izbaudīju un biju ļoti priecīgs par nodarbībām, kurās iemācījies ļoti daudz; zināšanas varēšu izmantot praktiski. Šogad kā vienmēr ieguvu daudz jaunu draugu, jo ik uz soļa kāds mani sveicināja, tad sāku domāt – pazīstu šo cilvēku vai nepazīstu? Kad sākām runāties, pat tad, ja iepriekš nebijām pazīstami, mēs tāpat kļuvām draugi. Ļoti patika drāmas nodarbība, jo eksāmens bija uzvedums visas nometnes priekšā. Protams, tas bija ļoti biedējoši, uztraukums neatstāja līdz pat uzveduma beigām, taču noslēgumā bija labi apzināties, ka viss ir beidzies un ka esmu piedzīvojis kaut ko tādu!

Ir grūti visu aprakstīt vārdiem, jo nometne ir kaut kas īpašs. Uz to braucu jau 15 gadus un domāju, ka to darīšu arī turpmāk, kad vien spēšu.”

Toms Vilnis, Talsu draudzes klubs

“Man šī nometne ļoti patika. Nodarbības bija foršas, sanāksmes – interesantas. Mācītāja runas bija saprotamas. Dažreiz tās bija bēdīgas, bet bija arī smieklīgas. Šajā nometnē man nepatika tas, ka bija ļoti daudz skudru.”

Tabita Rause, Cēsu Sadraudzības draudzes klubs

“Gadu no gada, atbraucot un dzīvojot nedēļu pļavas vidū kopā ar vēl citiem bērniem un jauniešiem no visas Latvijas, vēlreiz pārliecinos par to, ka vislabāk skan, dziedot visiem kopā, un ka miegs ir īpaši salds tad, kad jāceļas uz rīta rosmi! Vēlie vakari pie ugunskura un kopīga peldēšanās ar visām drēbēm +29 grādos! Izjust to, ka esi vienā lielā ģimenē, kur saņem atbalstu un vari to dāvēt arī citiem! Gūt atziņas un piedzīvot, kā tiek atbildētas lūgšanas! Paldies par superīgu nedēļu! Tiekamies nākamgad!”

Gunta Muceniece, Ceļa meklētāju koordinatore

“Aizlūgšanu ķēde par Ceļa meklētāju nometni darbojas jau daudzus gadus, bet šis bija pirmais gads, kad centāmies aicināt draudzes savus lūdzējus pieteikt savlaicīgi – līdz 1. jūlijam. Bija patiesi liels prieks, ka lielākā daļa to līdz noteiktajai dienai izdarīja. Vēlos teikt lielu PALDIES katram lūdzējam, kurš turēja savas lūgšanu rokas paceltas tāpat, kā to senatnē darīja Mozus. Šajā

gadā izskanēja vairākas aizlūgšanu vajadzības, par kurām tika lūgts. Interesanti, ka vismaz 5 gadījumos jau pēc pāris stundām man zvanīja tā pati persona, kura izteica lūgšanu vajadzību, apliecinot, ka problēma ir atrisinājusies. Dievs ir labs!”

Tatjana Tomsone, kluba “Dzērvenes ar medu” PM palīgskolotāja un 3 biedru mamma

“Šī bija kluba otrā nometne. Gan kluba biedru, gan vadītāju, gan vecāku vienots viedoklis bija – tā ir izdevusies. Skaista vieta, ērta pļava, fantastisks laiks, arī neliels atspirdzinošs lietutiņš pārgājiena dienā, garšīgs ēdiens pavārītes Dzintras izpildījumā, saturīgas un interesantas nodarbības un uzrunājošas sanāksmes – viss bija tā, kā vajag, lai izbaudītu šo nedēļu Līgatnē.

Jau otro gadu uz nometnes vietu vispirms dodas t.s. triecienbrigāde – kluba direktors Pauls Roderts ar lielākajiem kluba biedriem, kā arī pašreizējā Irmeju ģimenē (Aiga palīdz kluba direktoram un ir skolotāja, bet Arvīds seko kluba biedru un citu dalībnieku veselības stāvoklim, kā arī māk saistoši uzrunāt kluba jauniešus, kopā studējot Bībeli).

No mūsu kluba nometnē bija 20 dalībnieki – 15 Ceļa meklētāji un 5 Piedzīvojumu meklētāji. Pateicoties tehnikas un enerģijas lietpratējam Gunāram Rodinam, varējām baudīt gan silto ūdeni paštaisītā dušā, gan iespēju

uzlādēt ierīces, gan vakaros sēdēt gandrīz vai laternu gaismā. Par labu tradīciju kļuvusi kopīgā dziedāšana ģitāras pavadījumā pie ugunskura. Mūsu kluba jaunieši bija tie, kas ar sitaminstrumentiem ievadīja gan nometnes atklāšanas ceremoniju, gan gājieni uz kristību vietu, gan nometnes noslēgumu. Visiem patika arī iespēja veidot nelielu uzvedumu, attēlojot vienu no nometnes nedēļā iepazītajām līdzībām.

Sabata rītā visi pulcējās uz dievkalpojumu, kā parasti bija laiks arī kopā dziedāšanai un slavēšanai. Svētku programma turpinājās pēcpusdienā,

kad notika jau tradicionālā “Lūgšanu zeme” – uzdevumu un pārrunu stacijas, kurās katrs PM un CM kluba biedrs varēja kaut ko uzzināt, dalīties atziņās un iespaidos, atstāt savu novēlējumu, kopā ar kādu pielūgt un par ko svarīgu padomāt.

Mazākiem nometnes dalībniekiem – Piedzīvojumu meklētājiem – Siguldas un Rīgas 5. draudzes klubu skolotājas bija sagatavojušas speciālu, fiziskām aktivitātēm un atraktīviem uzdevumiem bagātu stafeti ar 10 kontrolpunktiem. Tā norisinājās pēc Lūgšanu zemes, katrs dalībnieks, pat aktīvās mammas – palīdzes, tika pie mazas balvas.

Vakarpusē atkal visi bērni un jaunieši vilka savas svētku formas – kreklus, lakatus un lentes – un pulcējās pie lielās telts, jo nometne oficiāli tika noslēgta. Tika nolaisti karogi un nodziedātas himnas. Tomēr vakars, kad saulīte bija jau norietējusi, daudziem izvērsās garāks: katram klubam pie ugunskura varēja pievienoties draugi no citiem klubiem, tika notiesāti pataupīti našķi, dziedātas dziesmas un pārrunāts piedzīvotais.

Nometnes nodarbībās apgūtās zināšanas noderēs turpmākajā dzīvē, jaunie draugi nepazudīs, bet, galvenais, viss piedzīvotais iedvesmos vairāk meklēt Kristu dabā, attiecībās, ikdienā, Viņa Vārdā un veidot ar Viņu arvien ciešākās attiecības.”

Jana Janišauska, Rīgas 1. draudze

“Šogad pirmo reizi nometnē iejutos nodarbību vadītājas lomā, pasniedzot Piedzīvojumu meklētāju bērniem nozīmīti “Trubadūrs”. Nedēļas garumā

priecājos par dalībniekiem, kas ir atvērti muzicēt, runāt mūzikas valodā un izzināt to. Arī ikdienā strādāju ar pirmsskolas vecuma bērniem savā muzikālās attīstības studijā “Skaņu aplis”, tomēr nometnē guvu jaunu pieredzi. Varēju manīt, kā nedēļas garumā bērni atraisās. Pirmajā nometnes dienā uz nodarbību katrs atnāca ar savu noslēgtību un gaidām, bet drīz vien jau varēja iejusties savā nodarbību grupiņā. Vairākiem jaunajiem “Trubadūriem” atvērtība bija viens no izaicinājumiem. Bet, to pārvarējuši, viņi jutās brīvāki un pārliecinātāki dziesmās un instrumentu spēlē radīt skanīgāku “prieka troksni”. Ceru, ka šī pieredze ļaus viņiem arī ikdienā nebaidīties, būt atvērtiem un sabiedrībā spīdēt spožāk. Manuprāt, šīs nometnes, kas gaidītas ik gadu, ir lieliska vieta, kur mazākiem un lielākiem bērniem iegūt ne tikai zināšanas un iemaņas, bet arī augt personīgi, komunicējot ar citiem bērniem un saprotot savu nozīmi ārpusaulē.”

Ieva Soma-Sakne ar ģimeni, Rīgas 1. draudzes PM un CM klubs

“Šogad mūsu ģimene jau trešo reizi bija Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnē, kas šoreiz norisinājās izcili gleznainā vietā. Bijām pilnā sastāvā – ar nometnes jaunāko dalībnieku, kurš savā 1 gadā un 4 mēnešos visvairāk izbaudīja veselu nedēļu svaigā gaisā, pētot tuvējās teltis, automašīnas un dzeramā ūdens kannas. Šogad skaidri aptvērām, ka būšana nometnē, kā arī iesaistīšanās adventistu draudzes rīkotajos pasākumos pirms 3 gadiem ir nesusi mūsu ģimenei daudz svētību, īpaši saliedētības garu. Jūtamies gaišāk un vēl pēc nometnes kādu laiku dzīvojam piepildītās noskaņās. Bērniem patīk iet uz nodarbībām visa gada garumā un viņi ļoti gaida nometni, jo tas ir centrālais vasaras notikums gan tīnim, gan abām māsām – Piedzīvojumu meklētājām. Šajā gadā palikām ļoti apmierināti gan ar saturīgo un izglītojošo pārgājienu Piedzīvojumu meklētājiem, gan, kā katru gadu, ar mūsu kluba pavāres un viņas palīdzību gatavotajiem meistardarbiem. Patika saturīgās nodarbības Piedzīvojumu meklētājiem (gan Rokdarbi, gan Būvē un Lido, kur bija iespēja palaist gaisā pašiem savu raķeti). Bija gandarījums

secināt, ka tīnis, kas skolas mācību gada laikā ar sportu ir uz “jūs”, aktīvi piedalījās visās sporta nodarbībās, kas esot ļoti patikušas. Patika mācītāja runas stils, kas likās piemērots jauniešu auditorijai – ar īsiem piemēriem, viegli uztverams, kā arī bija interesanti apgūt daudzas jaunas dziesmas. Tāpat lielu iepriecinājumu dod tas, ka vecākā meita, kurai tūlīt būs 9 gadi, izvēlējusies skolā kristīgo mācību, padziļināti uzdod vecākiem jautājumus par kristietību un kopā ar māsu mēdz gada laikā padziedāt dziesmas no slavēšanas repertuāra.”

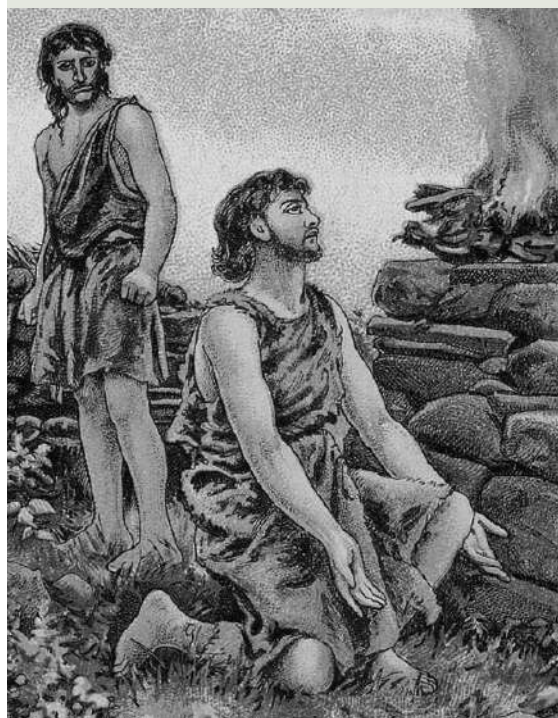
Edija Subatoviča

“Šī nometnes nedēļa bijusi ļoti vērtīga. Šķiet, vienas nedēļas laikā piedzīvots vesels gads, jo notikumu un iespaidu bijis tik daudz! Jau otro gadu dodos uz nometni ar Saulkrastu klubu. Jau otro gadu gadu dzīvojam kopā ar Valkas klubu. Pirms nometnes lūdzu Dievam, lai mēs – abi klubi – savā starpā sadraudzētos un kļūtu par komandu. Un Dievs brīnišķīgi atbildēja uz šo lūgšanu. Katru vakaru mums bija tradīcija – pateikt, kas dienā vislabāk patīcis. Bija liels prieks kādā no vakariem dzirdēt, ka pazudusi robeža, kur sākas un beidzas abi klubi, ka esam kā viens.

Mūsu klubā piedzīvojām brīnumu, ko tikai Dievs spēj darīt. Kāda meitene ir uzrunāta sekot Jēzum, viņa sapratusi, ka Dievs viņu bezgalīgi mīl. Kā viņa pati saka – viņas ausīs visu laiku skan runātāja vārdi, kas saka: “Jesus loves you”. Šie vārdi liekas tik dzirdēti, bet katru reizi, redzot, kā šī meitene saka tos ar asarām acīs, es saprotu, ka nekas nav svarīgāks par to, ka Jēzus mūs mīl.”

Šogad Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne pulcēja vairāk nekā 500 dalībniekus no visām Latvijas malām – tās ir vairāk nekā 500 Dieva Gara aizdegta liesmiņas, vairāk nekā 500 misionāri, kuri nu jau devušies atpakaļ uz savām dzīves vietām, pie savām draudzēm. Lai Dievs palīdz nometnes sajūtu un tās bagātos ieguvumus nevien saglabāt sirdī un atmiņās, bet nest turp, kur vedīs katra nometnes dalībnieka ceļš. Lai nometnē gūtās svētības, tās īpašais vienotības un misijas gars ir par svētību gan draudzēm, gan ģimenēm, gan draugiem, gan skolas un darba biedriem!

VAI ĀBELS ARĪ IR PRAVIETIS?

Jēzus sacīja: “Lai no šīs cilts prasītu visu praviešu asinis, kas izlietas no pasaules sākuma, no Ābela asinīm līdz...” (Lūk. 11:50-51).

Jēzus pieskaita Ābelu praviešiem, lai gan Bībelē nav neviena Ābela sacīta vārda. Vienīgais, kas runā, ir izlietās Ābela asinis, kuras brēc uz Dievu (1. Moz. 4:10). Ko tās saka? Tās brēc pēc taisnības (Atkl. 6:10). Raksti apliecina, ka Jaunās derības starpnieka Jēzus izlietās asinis “spēcīgāki runā nekā Ābela asinis” (Ebr. 12:24).

No vienas puses šķiet, ka te viss ir skaidrs un saprotams – nogalinātie tiks atriebti un Dievs sodīs slepkavas. Vai var būt, ka te ir kas vairāk? Jā, te ir kas vairāk.

“Ticībā Ābels ir nesis Dievam labāku upuri nekā Kains” (Ebr. 11:4). Un šis labākais upuris nav bijis tikai asins upuris no avīm, kas simbolizēja Jēzus upuri.

Dievs bija ielicis Ādamu Ēdenē, lai viņš to koptu un sargātu (1. Moz. 2:15). Zemes kopšana palika Ādama pienākums arī ārpus Ēdenes (1. Moz. 3:23). Zemes kopšana un sargāšana bija pats pirmais cilvēku pienākums un darbs. Ābels bija lopkopis, bet

Kains kļuva par zemkopi. Tā bija ne tikai nodarbošanās, bet gan šī Dieva uzticētā uzdevuma pildīšana: kopt un sargāt zemi. Abi brāļi to darīja; konflikts radās Dieva pielūgsmes dēļ, kad Dievs pieņēma Ābela upuri, bet Kaina upuri noraidīja. Dievam ir tiesības izvēlēties, vēl jo vairāk, kad upurus Viņam brīvprātīgi nes paši cilvēki. Kains iedegās dūmās un izvēlējās šīs dūsmas sevī uzturēt. Dievs brīdināja Kainu no grēka, kas tīkoja pēc viņa. 1. Moz. 4:7 pirmo reizi Bībeles tekstā tiek minēts vārds “grēks”, kas norāda uz trāpīšanu garām mērķim. Šis grēks glūnēja uz Kainu kā plēsīgs zvērs, kas sataisījis uzbrukt, taču Kainam bija dota pavēle valdīt pār to. Pēc Dieva sniegtā brīdinājuma Kains varēja mainīt savas dzīves virzienu, taču viņš ienīda savu brāli tik ļoti, ka to nogalināja.

pielāva Ābela nāvi un pasargāja tā slepkavu?

Atbilde var būt divējāda. No cilvēciskā viedokļa tiek pieprasīta taisnība un vainīgā sodīšana, pat vairāk – nevainīgā pasargāšana no varmākas. Šajā ziņā Dievam nebūtu attaisnojuma. Taču ir arī atbilde no Dieva puses. Ja par katru cenu būtu novērsta Ābela noslepkavošana, zustu Ābela ticības nozīme un tiktu laupīta cilvēku atbildība par kopšanu un sargāšanu. Paturot spēkā cilvēka atbildību, izvēlei par labu ļaunumam nav attaisnojuma. Ābela nāvi izraisīja viņa ticība, un šī ticība sevī ietver arī uzticību Dievam, kurš pielāva, ka viņš kļūst par slepkavas upuri.

Ko tad saka Ābela izlietās asinis? Kādā ziņā Ābels ir pravietis? Pretēji Kainam Ābels ticībā apliecina, ka šo pasauli ir radījis labs Dievs, kurš uztur to Savā

Ābels ticībā apliecina, ka šo pasauli ir radījis labs Dievs, kurš uztur to Savā žēlastībā.

Kaina atbilde Dievam pēc brāļa nogalināšanas norāda, ka viņš melo un cenšas pārcelt atbildību uz Dievu. Kuram bija jābūt Ābela sargam? Kāpēc Dievs nepasargāja un nenovērsa Sava kalpa nāvi?

Kains pielāva grēku, un tas sašķēla uzdevumu, kuru Dievs bija devis: kopt un sargāt zemi. Kains prata kopt zemi un izaudzēt augļus, kurus pienest upurim Dievam, bet viņš nebija sava brāļa sargs. Pat vairāk – viņš attaisnoja savu naidu un agresiju un pārmeta Dievam, ka Viņš pats nav pildījis brāļa sarga pienākumus, lai gan pienākumu – kopt un sargāt – Dievs bija uzlicis cilvēkam kopš paša iesākuma.

Vai Dievam bija jāiejaucas un ar spēku par katru cenu jāpasargā Ābels, kā arī simti miljoni citu, kas līdzīgā kārtā tikuši nogalināti vēlākos laikmetos? Vai var uzticēties tādām Dievam, kurš

žēlastībā. To apstiprina arī Vēstulē ebrejiem minētie ticības varoņi, kuri savā dzīvē ir izcietuši lielas grūtības, vajāšanas un pat nāvi (11:39-40), bet visi apliecinājuši Dieva žēlastību un ticējuši pretēji tam, ko skata acis.

Ābelam bija pareizs skats uz Dievu un dievišķo realitāti, kādēļ ticībā viņš bija pienesis labāku upuri. Šajā ziņā Ābels vēl aizvien runā kā pravietis. Vai tu viņu dzirdi?

Andris Pešelis

Literatūra:

Sigve Tonstad. “God of Sense and Traditions of Non-Sense”.
Elena Vaita. “Sentēvi un Pravieši”.

“ES NOVĒLU JAUNIEŠIEM TIK SKAIDRI DZIRDĒT DIEVA BALSI, KA VIŅI NEBAIDĀS TAI SEKOT...”

PEDRO PERESS ir Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vadītājs Floridas konferencē, šajā amatā viņš ir jau kopš 2016. gada. Pirms tam, kopš 2010. gada, viņš bijis jauniešu vadītājs, kura pienākumos ietilpa Ceļa meklētāji, Piedzīvojumu meklētāji, jaunieši, kā arī koledžas un universitātes studentu kalpošana. Vēl pirms tam viņš ir bijis Jaunanglijas konferences jauniešu nodaļas vadītājs. Šajos amatos kopumā Pedro Peress strādājis 12 gadus, organizējis vairāk nekā 20 nometnes gan Savienības līmenī, gan Ūnijas līmenī, kā arī palīdzējis Internacionālajā nometnē, kas notiek reizi četros gados. Šajā gadā viņš bija viesrunātājs 21. Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnē Latvijā, Līgatnē.

Kādi ir Jūsu pirmie iespaidi par Latviju un latviešiem?

Pirmais iespaids bija jau lidostā, kad satiku Savienības prezidentu Vilni Latgali. Viņš mūs laipni un priecīgi sagaidīja, mēs devāmies uz viņa mājām, satikām viņa sievu un dēlu, viņi mūs paēdināja, un mēs pavadījām kopā ļoti sirsnīgu pēcpusdienu, kopā apskatījām Vecrīgu. Tādēļ manas pirmās domas bija – man patīk šī vieta, cik cilvēki ir draudzīgi! Īpaši izbaudīju Rīgas vēsturisko pusi, pilsētas daļu, Rīga likās mierīga un lēna. Kad aizbraucām uz nometnes vietu, šķita, ka tur viss ir vēl mierīgāks un rimtāks! Tad lēnā garā satikām arī nometnes dalībniekus. Viņi visi bija ļoti laipni un atsaucīgi. Satiku Madaru, Dāvi – ļoti draudzīgus jauniešus. Uzreiz pamanīju, ka šeit ir ļoti daudz jauniešu, kuri vēlas kalpot Dievam, kuri mīl Jēzu un vēlas palīdzēt citiem jauniešiem iepazīt Viņu.

Kā Jūs izlēmāt doties pie mums?

Pirms pāris gadiem Džonatans Tehels mani aicināja doties šurp, biju ieliekts sarakstā kā viens no potenciālajiem runātājiem. Kad Džonatans atstāja savu CM Vispasaules vadītāja amatu, sapratu, ka tas visdrīzāk nenotiks. Tomēr joprojām vēlējos redzēt, kā darbojas Ceļa meklētāji ārpus Amerikas un kā tas vispār izskatās. Bet tā kā nebiju saņēmis nekādu ziņu, biju par to jau aizmirsis līdz dienai, kad saņēmu e-pastu no Gunas (*Gunās Rīmanes* – red.).

Kā tad izskatās Ceļa meklētāji ārpus Amerikas?

Šeit ļoti skaidri redzu, cik vienkārša ir nometņošana Latvijā, viss notiek kaut kā dabiskāk. Jūs izmantojat kokus, auklas, mezglus, kurat ugunsgrākus. Bija ļoti jautri vērot, kā jūs to visu būvējat. Visvairāk pamanīju, ka Ceļa meklētāju uzmanība tiek pievērsta dabai, tas viņus padara stiprākus, spējīgākus, lai kur viņi būtu, jo bērniem ir jāpavada laiks dabā, lai viņi varētu labāk savienoties ar Dievu.

Kādas trīs lietas paliks Jūsu atmiņā, kad dosities mājās?

Pirmkārt, skaistās kristības piektdienas vakarā. Meitenes, kuras kristījās, bija īpaši Gara pildītas. Viņu draugi, kas bija blakus un atbalstīja viņas. Bērni, kas atsaucās aicinājumam kristīties nākamajā gadā. Piektdienas vakars bija ļoti, ļoti īpašs.

Otrkārt, man ļoti patika spēlēt ar bērniem, būt ar viņiem kopā, spēlējot tautas bumbu vai darot ko citu, vienkārši redzēt, kā viņi izbauda šo nedēļu.

Treškārt, es priecājos par iespēju doties pie katra kluba uz vienu ēdienreizi, iepazīties ar viņiem. Un, ja es vēl varētu nosaukt ceturto lietu, tad tā būtu programma. Inga (*Inga Šlakota* – red.) paveica lielisku darbu. Uz mani ļoti lielu iespaidu atstāja Gunas komanda. Man patīk, ka Gunai ir savi līderi, vadītāji. Es nekad neredzēju, ka Guna būtu satikusies ar Ingu un pateikusi, kas Ingai jādara vai kas jādara kādam

citam, tomēr es pieņemu, ka viņi tikās un izrunāja galvenos mērķus un lietas, un pēc tam Guna viņiem vienkārši uzticējās un ļāva darboties. Man šķiet, ka tas ļoti daudz pastāsta par Gunas vadītājas spējām. Jo, kā jau teicu, nekad neredzēju, ka viņa satiktos ar Ingu, domāju, ka viņa vienkārši uzticēja Ingai programmu un palāvās, ka viss būs kārtībā. Lai kas arī notiktu, Guna to pieņēma, jo viņa uzticējās, ka Dievs vada katru detaļu.

Tā kā Jūs pats esat Ceļa meklētāju vadītājs Floridas štātā un esat organizējis daudz nometņu, kādas atšķirības vai kopīgās lietas jūs saskatāt tajā, kā tiek organizētas nometnes šeit un pie jums Amerikā?

Mēs izvēlamies teritorijas un nometnes vietu tāpat, kā to darīt jūs, mēs novietojam katru klubu noteiktā vietā. Mēs neļaujam nometnes teritorijā nevienam braukt ar automašīnu; redzēju, ka jūs atļaujat to darīt, tomēr nevienā brīdī tas nebija bīstami. Man šķiet, ka arī mēs regulāri sazvānāmies telefonkonferencēs un organizējam vadītāju darbu un nometnes darbību. Tomēr nometnes vietu mēs sagatavojam citādi, piemēram, mēs parasti izmantojam vietas, kurās jau ir dušas un tualetes. Šeit jūs visu izveidojat paši. Tāpat mūsu nometnes ir uz nedēļas nogali, nevis veselu nedēļu. Tā laikam ir lielākā atšķirība. Tomēr, kā Guna sacīja, ja jau esam uzbūvējuši nometnes vietu no nulles, tad varētu

arī dzīvot šeit ilgāk un priecāties par ieliktajām pūlēm. Pie mums ir ļoti karsti, tādēļ nevaram bērnus nedēļu atstāt saulē, pretējā gadījumā riskējam ar regulāriem saules vai karstuma dūrieniem. Šī iemesla dēļ parasti nometnes rīkojam rudenī, nedēļas nogalē, vasarā tas ir pārāk bīstami. Tā kā pie mums nometnēs parasti ir daudz cilvēku, mums nav lielās telts. Katru vakaru nākas ļoti daudz lūgt, lai nelīst lietus, jo tad sanāksmes zem klajas debess nenotiek.

Kāda ir skaitliskā atšķirība starp mūsu nometnēm un jūsu nometnēm?

Kad rīkojam tikai Ceļa meklētāju nometni, to apmeklē 2500 bērni un pieaugušie, Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometnēs kopā ir 3500 cilvēku. Man šķiet, ka skaitliski organizēšana ir tāda pati, kā jums šeit, tikai jādoma lielākā mērogā, piemēram, nepieciešama lielāka skatuve, vairāk stāvvietu, vairāk tualetu un dušu. Tā ir tikai loģistika. Tomēr galvenais, ko mēs cenšamies darīt un ko esmu novērojis arī šeit, ir garīgā programma. Neatkarīgi no organizatoriskām detaļām vai cīņām, galvenais ir atstāt iespaidu bērnu sirdīs, uzrunāt viņus garīgi, parādīt, ka šis ir galvenokārt garīgs pasākums. Jo mēs sanākam kopā, lai iepazītu Dievu, nodotu savas dzīves Dievam, nevis novērstu savu un bērnu uzmanību ar organizatoriskām detaļām.

Kā Jūs teiktu, kādēļ šāda veida organizācijas ir svarīgas adventistu draudzēm?

Tās ir svarīgas, jo tieši šajās organizācijās adventistu bērni iegūst atmiņas – garīgas atmiņas. Tie ir tādi kā viņu dzīves enkuri, kurus bērni atcerēsies. Adventistu draudze nevar piedāvāt tiem daudz spilgtu garīgu atmiņu, jo, ja viņi nekad nenokristās, viņi dodas tikai uz draudzi, savukārt tur viņi neiegūst daudz garīgu atmiņu. Šāda veida organizācijas, īpaši nometnes, bērniem rada vidi, kurā piedzīvot daudz garīgu atmiņu, kuras tos pavadīs turpmākajā dzīvē. Tas ir labi, ka viņi var atpūsties no ierastās vides, elektroniskajām ierīcēm un rutīnas, tā viņi atceras, ka ir radīti kam daudz lielākam – savienībai ar Dievu! Tieši šeit, kristību laikā, viņi var atcerēties – *pirms gada tur stāvēju es!* Vai arī teikt – *nākamgad es arī vēlos*

to piedzīvot! Vai tikpat labi, skatoties programmu, viņi var domāt – *pēc pāris gadiem arī es būšu uz skatuves!* Bērni atgriežas mājās un var pastāstīt savus piedzīvojumus ne tikai vecākiem, bet ikvienam, ar ko viņi satiekas!

Kādi ir lielākie izaicinājumi šāda veida kustībām adventistu draudzē?

Lielākais izaicinājums ir resursi vietējās draudzēs. Iedvesmot vietējos draudzes locekļus uzturēt Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju kustību dzīvu no nedēļas uz nedēļu. Bieži vien mums šķiet, ka galvenais mērķis ir kāds liels pasākums. Tomēr man šķiet, ka bieži vien aizmirstam – patiesībā galvenais mērķis ir tieši šīs iknedēļas CM un PM nodarbības ar bērniem. Nometnei vajadzētu būt kā kulminācijai, gada noslēguma svinībām. Nometni pat varētu saukt par sapņu vietu – atrodoties šeit, mēs it kā nedzīvojam realitātē. Realitāte ir kluba dzīve visu gadu. Nometne nav viņu ģimene; klubs ir vistuvākā vieta viņu ģimenei, tādēļ, manuprāt, tieši direktoriem savos klubos ir vislielākā iespēja bērniem iemācīt, kā būt attiecībās ar Jēzu, un nometnē bērni var līdzdalīt viens otram pa gadu piedzīvoto.

Tāpat uzskatu, ka liels izaicinājums ir apmācīt direktorus, jaunos vadītājus un bērnus, kas izaug līdz pusaudžu vecumam un vēlas ko darīt tālāk CM ietvaros, bet nezina, ko. Mums trūkst resursu, kā viņus apmācīt un veiksmīgi iesaistīt kalpošanas darbā. Lai mēs neuzskatītu, ka viņi izaug no CM vecuma un var iet prom. Ja mēs viņus neiesaistīsim šeit un viņi nebūs mūsu bērnu jaunie skolotāji un topošie vadītāji, mēs tos ātri vien zaudēsim. Latvijā uz mani ļoti labu iespaidu ir atstājis fakts, ka daudzi jaunieši, kuri nav adventisti, ir skolotāji klubos un viņiem ir iespēja redzēt, kā notiek mūsu nometnes. Pie mums Amerikā tā parasti nenotiek. Reti kad redzam neadventistu bērnus vai jauniešus mūsu vidū. Daži mūsu draudzes locekļi saka – *šai meitenei ir auskari, viņa nevar būt uz skatuves!* vai *Viņš nav kristījies, viņš nedrīkst lūgt skaļi!* vai *Viņa pat nepazīst Jēzu, kā viņa var būt skolotāja!* Tieši tādēļ daudzi bērni un jaunieši neaicina savus draugus uz nometnēm. Tomēr mums ir arī klubi, kuri uzsāka savu darbību ar vienu ģimeni, vienu adventistu bērnu, kura vecāki izvēlējās šo klubu atvērt apkārtējās sabiedrības laudīm.

Kāda loma ir draudzei, kurā ir CM un/vai PM klubi?

Draudzes loma ir palīdzēt uzturēt klubus. Dažkārt klubi domā, ka viņiem jābūt atsevišķi no draudzes. Tomēr gan klubam, gan draudzei ir jāsaprot, ka viņi viens otram ir vitāli nepieciešami. Esmu runājis ar CM direktoriem, kuri man stāsta – pirms viņi atnāca uz draudzi, tajā vispār nebija bērnu. Viņi aicināja draudzes locekļus aizsākt CM klubu, bet draudzē teica: *nē, mēs nevēlamies bērnus, mums nevajag CM klubu.* Šāda veida draudze ir uz izmiršanas robežas. Bet šis cilvēks turpināja veidot nelielu CM klubu minētajā draudzē, tas auga pamazām, pieaugušajiem un vecākajiem draudzes locekļiem nācās pielāgoties un atvērt savu draudzi ikvienam, arī bērniem, un tagad šī draudze ir zināma kā vieta, kura pieņem jaunās ģimenes tieši CM kluba dēļ. Šādu draudzi neviens nesauc par pamiršu draudzi. Tagad viņi palīdz bērniem uzzināt, kas ir Jēzus, un iemīlēt Viņu, tagad viņi ļauj bērniem piedalīties dievkalpojuma un draudzes struktūras veidošanā. Ja draudze neatver savas durvis bērniem, tad tā nedrīkst pēc tam sūdzēties, ka jaunieši pamet draudzi.

Kāds ir Jūsu novēlējums Latvijas jauniešiem, Ceļa meklētājiem un Piedzīvojumu meklētājiem?

Lai viņi ir tik ļoti savienoti ar Dievu, ka negaida, kad pieaugušie tiem “atvērs durvis”. Lai viņi nebaidās drosmīgi nākt Dieva priekšā. Lai pieaugušie no tiem mācās. Ne lai viņi ignorētu pieaugušos, nē, gluži otrādi, lai pieaugušo gudrība un jauniešu dedzība savienojas un viņi paveic ko tādu, ko katrs pats par sevi nekad nevarētu paveikt. Ja tas notiks, tad jaunieši piedzīvos lielas lietas, kamēr pieaugušie palīdzēs tiem virzīties uz priekšu! Es novēlu jauniešiem tik skaidri dzirdēt Dieva balsi, ka viņi nebaidās tai sekot un darīt to, ko tā saka, pat tad, ja pieaugušie dažkārt neredz un nesaprot, ko viņi dara. Tieši pirms Jēzus nākšanas mūsu vidū būs tik daudz Jēzum nodevušos jauniešu, kā vēl nekad agrāk, un viņi piedzīvos brīnumus, kādus mēs vēl nekad neesam redzējuši. Mēs, pieaugušie, varam viņiem pievienoties vai apsaukt tos, bet viņi tik un tā ies uz priekšu, jo, ja Dievs būs ar tiem, mēs tos tāpat neapturēsim, bet, ja Dievs ar tiem nebūs, tad šī lieta pati panīks.

Intervēja Madara Daukste

AKTĪVĀ OGLE – DIEVA DOTAIS “ĀRSTS”

Kas ir aktīvā ogle:

- ļoti īpašs un vienkāršs dabas dziedniecības līdzeklis;
- unikāls absorbents (absorbē vairāk nekā 60 000 toksisko ķīmisko piesārņojumu, kuri atrodas vidē un uzkrājas organismā caur pārtiku, ūdeni un gaisu);
- lēts dabas dziedniecības līdzeklis;
- ārstniecības līdzeklis bez kontrindikācijām (ļoti retos gadījumos aizcietējumi), nav kancerogēns;
- to iegūst no cietas koksnes, kura nav indīga (piemēram, akācijas, ozola, priedes, kokosa);
- aktīvās ogles izmantošana medicīnā ir tikpat sena kā Ēģiptes piramīdas un tikpat mūsdienīga kā 21. gs. vismodernākais neatliekamās palīdzības sniegšanas aprīkojums.

Kā darbojas aktīvā ogle:

- tai piemīt spēja absorbēt dažādus ķīmiskos savienojumus daudz vairāk par savu svaru, jo virsmas laukumā ir plaiss un poras;
- porainajai virsmai ir negatīvs elektriskais lādiņš, kas piešķir pozitīvi lādētos toksīnus un gāzes;
- zinātnieki ir veikuši pētījumus ar laboratorijas pelēm. Laboratorijas pelu mūža garums parasti ir apmēram 24 mēneši, ne vairāk. Bet laboratorijas pelēm, kurām pie pārtikas pievienoja aktīvo ogli, mūža garums palielinājās par 43%.

Aktīvās ogles lietošana ārstniecībā

- Ārīgi lietojot, iedarbojas caur ādu, samazina iekaisumus un neitralizē indes, kuras ir dažādu ķīmisku vielu, infekciju, kodumu un dzēlienu izraisītas.

Ārīgie lietošanas veidi: aukstās kompreses, sildošās kompreses, vannas, plāksteri, pilieni.

Lieto pie: sasitumiem; sastiepumiem; iekaisumiem; meningītiem; kuņģa sāpēm; kukaiņu, zirnekļu, čūsku kodumiem; aknu, nieru mazspējas; kakla, ausu sāpēm; acu iekaisumiem; muskuļu, saišu sastiepumiem; izmežģījumiem; artrītiem; pleirītiem; brūcēm; audzējiem; apdegumiem u.c.

Komprešu masas pagatavošana:

	BIEZINĀTĀJS	ŪDENS	OGLES PULVERIS	INSTRUKCIJA
BENTONĪTA MĀLS	1,5 ĒDK	20 ml	2 ĒDK	Lietot pēc 5 - 10 min.
KUKURŪZAS CIETE	2 ĒDK	20 ml	2 ĒDK	Lietot pēc 5 - 10 min.
MALTAS LINSĒKLAS	2 ĒDK	20 ml	2 ĒDK	Lietot pēc 5 - 10 min.
ALTEJAS SAKNE (ALTHAEA OFFICINALIS L)	1/2 tējķ.	20 ml	2 ĒDK	Var lietot uzreiz

- Iekšķīgi lietojot, absorbē toksīnus ne tikai kuņģa, zarnu traktā, bet arī asinsritē, veicinot toksīnu atgriešanos gremošanas sistēmā, lai caur defekācijas procesu tie tiktu izvadīti no organisma.

Iekšķīgie lietošanas veidi: ogles ūdens; ogles tabletes, kapsulas; ogles pulveris ar kokosriekstu eļļu.

Lieto pie: alerģijām; urīnpūšļa infekcijām; paaugstināta asinsspiediena; radiācijas; saindēšanās ar pārtiku; apendicīta; sāpoša kakla; gripas; vēdera gāzēšanās; kolikām; aizcietējumiem; caurejas; hepatīta; sliktas dūšas; vemšanas; kuņģa čūlas; gastrīta; paaugstināta holesterīna līmeņa u.c.

Pārlapojot Praviešu Gara rakstus, redzam, ka Elena Vaita daudzkārt, sastopoties ar cilvēku neveselību, dalās pieredzē un iesaka aktīvās ogles lietošanu. Piemēram, citāts no viņas vēstules Dr. Kellogam:

“Viens no visefektīvākajiem dabas dziedniecības līdzekļiem ir pulverveida aktīvā ogle. To var lietot kā kompresi, kurai piemīt apbrīnojamas dziednieciskās īpašības. Esmu to izmantojusi gadījumos, kuros slimnieki cieš no lielām sāpēm. Reiz pat kāds ārsts man uzticējās, sakot, ka viņam liekas – pacients ir tuvu savas dzīves noslēgumam. Tad es ierosināju lietot aktīvo ogli – pacients beidzot iemīga, notika pagrieziens punkts, un rezultāts bija atveseļošanās.

Studenti, kuri kādu ievainojumu dēļ cieta no iekaisuma procesiem, ir saņēmuši ieteikumu no manis izmantot šo vienkāršo dabas dziedniecības līdzekli kompreses veidā, un rezultāts ir bijis veiksmīgs. Iekaisuma indes tika uzvarētas, sāpes atkāpās un dzīšanas process notika strauji. Smagākos acu iekaisuma gadījumos esmu iemērkusi aktīvās ogles pulvera maisiņu aukstā vai karstā ūdenī, atbilstoši konkrētajai nepieciešamībai, un iekaisums ir ticis uzvarēts. Tā iedarbojas prātam neaptverami!” /Letter 82,1897./

Cik labi būtu, ja katras ģimenes aptieciņā varētu būt aktīvā ogle!

*Materiālu sagatavoja
Baiba Bērziņa*

DIEVS PAR VISU PARŪPĒSIES SEV ZINĀMĀ VEIDĀ

Rūdijs lēnām aizvēra virtuves skapīša durvis un pagriezās ar neziņas pilnu izteiksmi sejā.

„Vai kaut ko atradi?” istabas biedrs jautāja.

„Nē.”

„Tu jau arī vakar vakarā neko neatradi, kad gāji pārmeklēt skapīšus.”

„Es zinu,” Rūdijs atzina. „Vienkārši cerēju, ka varbūt kaut ko neesmu pamanījis... kaut ko! Esmu tik izsalcis.”

„Es arī. Mēs taču neesam neko ēduši kopš vakardienas brokastīm.”

„Neatgādināni man to,” Rūdijs kunkstēja.

Bija vasaras brīvlaiks, abi jaunieši pārdeva kristīga satura grāmatas Panamas pilsētā, ejot no mājas uz māju. Astonpadsmitgadīgais Rūdijs cerēja iestāties tikko nodibinātajā jaunajā Rietumkarībijas skolotāju institūtā līdz ar tā atvēršanu nākošajā mācību gadā. Viņš bija nesen iepazinies ar Jēzu un uzzinājis par Viņa otro atnākšanu, tāpēc gribēja liecināt arī citiem. Pārdodot grāmatas par Jēzu un Viņa mīlestību, Rūdijs varēja citiem stāstīt par Viņu un arī nopelnīt naudu saviem skolas izdevumiem. Rūdijs tālāks sapnis bija kādreiz kļūt par ārstu.

Rūdijs un viņa draugs bija ieradušies Panamas pilsētā no viņu dzimtās pilsētas Kolonas un noīrējuši ļoti mazu dzīvoklīti. Tas atradās koka ēkā, kas bija būvēta kā daudzas citas Panamas mājas ar vienistabas dzīvokļiem, kuriem visiem bija logs uz vienu kopīgu verandu visapkārt mājai. No turienes divi jaunie kolportieri izgāja darbā sešas dienas nedēļā, lai pieņemtu grāmatu pasūtījumus. Viņiem bija veicies diezgan labi, tā ejot no mājas uz māju. Cilvēki, pasūtot grāmatas, iemaksāja nelielu priekšmaksu, piekrītot samaksāt pārējo daļu, kad grāmatas tiks piegādātas. Puiši nodeva pasūtījumus Septītās dienas adventistu grāmatu centram ASV, bet kaut kādu iemeslu dēļ sūtījums kavējās.

Senāk kolportieriem nebija tik stabils finansiālais nodrošinājums, kāds tas ir šodien. Viņiem bija jāpaļaujas uz maksājumiem, ko saņēma, pārdodot grāmatas. Un tā kā grāmatas vēl nebija pienākušas, Rūdijs un viņa draugs nevarēja dabūt lielāko maksājuma daļu par tām. Drīz vien viņi bija iztērējuši visu nelielo naudas summu, kāda tiem bija. Tagad viņus mocīja izsalkums.

„Mēs esam darījuši visu, ko varējām,” viņi sprieda savā starpā. „Tagad par to runāsim ar Dievu.”

Tad viņi apsprieda, kādā veidā Dievs varētu palīdzēt.

„Mēs varētu klauvēt pie durvīm, un tad Dievs varētu kādu tā iespaidot, ka tas parakstītu pasūtījumu par neparasti lielu summu,” viens no viņiem ierosināja.

„Vai varbūt mēs varētu atrast kādu naudu, kurai nav atrodams īpašnieks,” otrs izteica savu vēlmi.

Tā viņi pārdomāja vairākas iespējas, kā Dievs viņiem varētu palīdzēt. Interesanti, vai Dievs tajā brīdī smaidīja, zinot, ka Viņš jau visu ir noorganizējis?

Sarunājoties abi jaunie kolportieri skatījās uz tukšo galdu pie loga. Ārā pa logu aiz kokiem varēja redzēt zilajos tropu ūdeņos peldam kuģus, ēnā snauda krokodili, bet nekas no tā visa puišiem tajā dienā nelikās interesants. Viņi abi locīja ceļus un lūgšanā stāstīja Dievam par savu vajadzību.

Kad puiši piecēlās no lūgšanas, viņi paskatījās uz galdu, kas pirms dažām minūtēm bija pilnīgi tukšs. Bet tas taču nevarēja būt! Tas nebija iespējams! Kur tas viss radās? Tur uz galda stāvēja liela paplāte, pilna košiem dārzeņiem, kartupeļiem un zivīm – daudz ēdiena diviem jauniem, ļoti izsalkušiem puišiem. Turklāt ēdiens bija karsts, tas kūpēja un smaržoja neizsakāmi gardi!

Izbrīnā iepletuši acis, istabas biedri skatījās viens uz otru un tad atkal uz galdu. Tas bija pārdabiski! Tas bija pilnīgi neaptverami!

Abi puiši piesteidzās pie durvīm un atgrūda tās vaļā. Kaimiņu sieviete, kas dzīvoja divus dzīvokļus tālāk, gāja garām pa verandu. Viņa dzirdēja durvis atveramies un pagriezās, lai sasveicinātos.

„Labrīt!” viņa jautri uzsauca. „Es šorīt pagatavoju pusdienas neparasti agri un nez kādēļ iedomājos par jums – ka jums varētu patikt mājās gatavots ēdiens. Kad gāju garām jūsu logam, redzēju, ka lūdzat Dievu, tādēļ negribēju traucēt un vienkārši pa atvērto logu noliku ēdienu uz galda.”

Rūdijs un viņa draugs pateicās kaimiņienei. Tad viņi steidzās atpakaļ savā dzīvoklī, pateikdamies Dievam par Viņa rūpēm.

„Toreiz iemācījos, ka Dievam nav vajadzīgi mani priekšlikumi,” daudzus gadus vēlāk doktors Rūdolfs Rodrigess teica, līdzdalot savu piedzīvojumu sabatskolas klasē. „Dievs vienmēr zina, ko darīt. Tāpēc tagad, kad runāju ar Viņu par savām vajadzībām, es vienkārši uzticos, ka Viņš par visu parūpēsies Sev zināmā veidā. Un Viņš vienmēr to izdara.”

(No grāmatas “Prayer Stories”)

DIEVA AICINĀJUMU PIEPILDOT

Ginta Stūre šobrīd ir nesen atgriezusies no sava otrā misijas ceļojuma. Dažādu cilvēku, kultūru iepazīšana, jauni izaicinājumi un pat jaunu dāvanu atklāšana – tas viss ir piedzīvots, esot Gruzijā, bet pāri visam Ginta ir piepildīta ar prieku būt tieši tur, kur Dievs viņu ir aicinājis! Lai Dievs caur šo stāstu katru, īpaši konkrētos jautājumos, iedrošina – tāds ir Gintas vēlējums Tev!

Esmu dzirdējusi, ka šis nav tavs pirmais misijas ceļojums. Kā tu saprati, ka vēlies doties kalpot ārpus Latvijas, un kā nokļuvi tieši Gruzijā?

- Tas viss sākās jau Lielajā telts sanāksmē, kad Rons Kluzē izteica aicinājumu – lai pieceļas tie cilvēki, kuri vēlas kļūt par misionāriem. Es biju viens no cilvēkiem, kas tajā brīdī piecēlās. Sajutu īpašu aicinājumu, un man šķita, ka tas varētu būt domāts man. Dievs parūpējās un sagādāja visu, lai pagājušajā gadā es varētu aizbraukt uz Indiju; šī gada pavasarī saņēmu aicinājumu doties uz Gruziju. Jau martā es tam piekritu, biju tur pāris mēnešus un plānoju doties atpakaļ augusta vidū. Un man šķiet, ka Dievs mani var izmantot šeit, bet tik pat labi var izmantot arī kaut kur citur.

Lūdzu, pastāsti, ar ko tieši tu Gruzijā nodarbojies?

- Nedēļa sākas ar angļu valodas nodarbību plānošanu bērniem – man ir trīs dažādas grupas, ko es mācu. Pirmsskolas bērni (4–6 gadi), kā arī divas skolas vecuma grupas, kas angļu valodu mācās ar spēļu palīdzību. Man pašai skolā angļu valoda padevās ļoti grūti, tādēļ, kad man piedāvāja vadīt šīs nodarbības, es sapratu, ka vēlos mācīt bērnus tāpat, kā gribētu, lai mani būtu mācījuši – caur spēlēm. Gan ar video, gan krāsošanu, gan citām aktivitātēm, lai katrs tiktu iesaistīts viņam patīkamā veidā – tā mēs apgūstam mācību vielu. Tā katru nedēļu mēs mācāmies dažādas tēmas. Vēl ir īpašas svētdienas ar bērniem un vecākiem kopā, kur ir dažādi semināri vecākiem, kā arī ir plānots ar bērniem doties kopā kalpot citiem. Kamēr viss iesākās, pagāja ilgāks laiks, bet tagad, kad došos atpakaļ, ir lieli plāni, kuri, es ticu, arī īstenosies.

Galvenokārt tava kalpošana saistīta ar bērniem, vai pareizi?

- Jā, bet, kad došos atpakaļ, ir plāns uzsākt nodarbības angļu valodā arī pieaugušajiem. Es mācītu angļu valodas pamatzināšanas, savukārt cits misionārs mūsu grupā veidos angļu valodas lasīšanas klubu, kur visa grupa lasītu tieši Bībeli.

Vai tev izdodas grupiņās ar bērniem runāt arī par Dievu?

- Nē, grupiņās es par to nerunāju. Bet mums ir īpašas svētdienas, kur mēs pēc nodarbībām vecākiem veidojam dažādus veselības seminārus, tādā veidā pastāstot par veselības vēsti, kā arī citām tēmām.

Daudziem var šķist – Latvijā jau pietiek, ko darīt, kādēļ gan braukt kaut kur prom? Pastāsti, kāds ir Gruzijas evaņģelizācijas lauks, kā arī – kādēļ Tu izvēlies doties turp?

- Arī Latvijā ir lielas iespējas būt misionāram. Un tomēr Gruzijā ir ļoti sarežģīti apstākļi – iedzīvotāju ir divreiz vairāk nekā Latvijā, savukārt adventistu skaits ir daudz mazāks kā pie mums. Es Gruziju redzu kā milzīgu darba lauku un uzskatu, ka ar tradicionālajām metodēm, kādas vietējie iedzīvotāji izmanto, lai pastāstītu par Jēzu, darbs nevirzās uz priekšu. Gruzīni ir īpaši lepni par to, kas viņiem ir – par savu zemi, savu valodu un reliģiju. Pareizticība ir galvenā valsts reliģija, līdz ar to bieži vien viņiem svarīgākas ir tradīcijas, nevis, ko tas viss nozīmē. Gruzīniem pieņemt citu ticību būtībā nozīmē noliegt savu identitāti. Jo tad viņiem jāatmet tas, ar ko viņi lepojas. Misijas darbs Gruzijā tādēļ

nenotiek brīvi un viegli. Man kā iebraucējai ir priekšrocības, jo es nesaprotu viņu valodu, bet varu mācīt angļu valodu, un cilvēkus tāpēc ir vieglāk piesaistīt. Angļu valodas nodarbībās var lasīt Bībeli, kā arī, mācot valodu bērniem, ar viņiem kopā doties misijas projektos – uz bērnu namiem, doties tīrīt pilsētu – , lai bērni var iemācīties ne tikai saņemt, bet arī dot.

Daudz jau esi stāstījusi par to, ko gruzīniem var dot iebraucēju kalpošana. Bet ko Tēv pašai ir devis šis brauciens?

- Pirmkārt, jaunu skatījumu uz to, kā cilvēki dzīvo – man bijis ļoti interesanti iepazīt citu kultūru. Tomēr vairāk par visu esmu ieraudzījusi to, kāda patiesībā esmu es. Mums visiem patīk domāt, ka ar mums viss ir kārtībā, un, kamēr dzīvojam komforta zonā, kur apkārt ir mīļi draugi un savas mājas, ir ļoti grūti ieraudzīt savu patieso būtību. Savukārt, kad esam nepazīstamos apstākļos, ar cilvēkiem, kuri ir skarbi un tieši, kuri pasaka skatījumu no malas, tad vairāk ieraugām savas rakstura nepilnības un varam izlūgt Dievam, lai Viņš tās savā žēlastībā maina. Jo *“tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” /Filip.1:6/* Šajā ziņā es Viņam uzticos!

Varbūt tev vēl ir kāds īpašs piedzīvojums, kur esi redzējusi Dieva darbus?

- Mūsu mazajā pilsētā Ahalcihē bija atbraukuši filmētāji no Amerikas, kas veidoja misijas ziņas, filmējot to, ko mēs darām. Tajā pašā dienā bija atbraukuši cilvēki no Gruzijas ūnijas un ļoti atzinīgi novērtēja mūsu darbu. Vēlāk mūsu misionāru grupai tika piedāvāts palikt šeit vēl ilgāk un piešķirt arī simbolisku samaksu par mūsu darbu.

Mūsu grupas vadītājs bija teicis, ka mēs pārvāksimies un jāmeklē citi brīvprātīgie šai vietai. Sarunā ar grupas vadītāju viņam teicu: “Ja Dievs grib, lai es šeit palieku, tad vēlos, lai sieviešu konferencē mani atsevišķi uzrunā, piedāvā arī vietu, kur palikt, un iespēju, kur vadīt angļu valodas nodarbības.” Uz šo saņēmu atbildi, ka tā ir absurdi domāt – absurdi ko tādu

sagaidīt. Es atbildēju: “Dievam nekas nav neiespējams!” Turpināju par to lūgt. Pienāca sieviešu konference. Bija jau otrās dienas vakars, kad sajutu pamudinājumu iziet ārā no galvenās telpas. Tur ārā man pienāca klāt grupas vadītājs un lūdza, lai nedaudz patulkoju savstarpējās sarunas ūnijas vadītājiem no krievu valodas uz angļu. Piepeši viens no vadītājiem pagriezās pret mani un teica: “Tu būtu noderīga Telavi, Tbilisi, bet visvairāk mēs vēlētos, lai tu paliec Ahalcihē. Mēs esam gatavi tev atstāt sludinātāja māju, kur viņš dzīvoja, nodrošināt algu. Varbūt tu varētu būt atbildīgā šeit?” Tajā mirklī sapratu – Dievs atbild uz manu lūgšanu! Un tā es piekritu palikt. Lai arī kādi šķēršļi stātos ceļā, vienmēr ir šī doma – Dievs, Tu mani esi aicinājis, tātad man ir jādodas!

Cik interesanti, ka tavā misijas ceļojumā piepildās pants: “Mans spēks nespēkā varens parādās.” (2.Kor. 12:9) Jo angļu valoda, kā jau minēji, nav tava spēcīgākā puse.

- Jā, patiešām! Angļu valoda un valodas vispār skolā man bija tās stundas, kad sēdēju pašā klases aizmugurē un cerēju, ka man neko nevaicās. Un nu šajā braucienā man ir jābūt tulkam un jā māca valoda – jādarbojas tieši caur to, kas ir bijusi mana vājā vieta. Dievs īpaši strādā! Dievs attīsta visas dāvanas – arī tās, kas man iepriekš nebija atklātas!

Kas ir tas, ko vēlies pateikt un novēlēt katram lasītājam?

- Ja kāds, kurš lasa šo interviju, sadzird Dieva aicinājumu doties kā misionāram uz ārzemēm, tad arī Gruzijā vēl ir daudz iespēju to darīt. Droši var sazināties ar mani, kopā atradīsim vietas, kur kalpot!

Vēlos novēlēt atrast un saprast, ko Dievs vēlas, lai mēs katrs personīgi darām tieši pēdējās dienās, kad ir jāizdara liels darbs. Jo, darot tieši šo darbu, Dievs mūs piepildīs tā, kā nekas cits nespēj piepildīt. Tādu gandarījumu un laimes sajūtu var piedzīvot, tikai esot tur un darbojoties tajā jomā, kur Dievs mūs ir aicinājis.

Intervēja Emīlija Trubeckoja

Dievs ir uzticams

Krā: Krū, kāpēc tu esi mājās? Jūs ar Fredi taču šodien gribējāt doties lasīt meža avenēs?

Krū: Jā, gribējām, bet tagad es, Krā, sēžu un domāju citas domas, – Fredis ir mans draugs, vai nav?

Krā: Protams, ka ir! Kāpēc tev radies tāds jautājums?

Krū: Zini, es sāku šaubīties par mūsu draudzību.

Krā: Kāpēc tā?

Krū: Nu, pasaki, kādam pēc tavām domām jābūt īstam draugam?

Krā: Es domāju, īsts draugs ir godīgs, izpalīdzīgs, uzticams.

Krū: Nu re, tu saki – uzticams! Tieši tāds Fredis nav! Viņš nav uzticams draugs. Viņš mani piemānījis pat vairākas reizes!

Krā: Tam nu gan es negribu ticēt.

Krū: Tad paklausies! Vakar, piemēram, Fredis teica, ka iedos man pavizināties ar savām ūdensslēpēm. Tas tik būtu varenī šajā karstumiņā, vai ne?

Krā: Jā, tas būtu lieliski!

Krū: Bet kad upmalā satikāmies, Fredis teica, ka ir pārdomājis un labāk grib makšķerēt. Saprotams, es biju ļoti vilies. Nu, labi, – es teicu, – makšķerē vien, bet vai rīt aizlaidīsimies uz mežu ogās?

Oki – doki! – viņš teica, – noteikti aizlaidīsimies!

Tā nu es esmu, māšuk, Fredi visu rītu nogaidījies bet viņš tā arī neieradās, un tagad es domāju, kas tā par draudzību, ja nevaru draugam uzticēties? Tagad pasaki, vai tā dara uzticami un labi draugi?

Krā: Krū, bet varbūt viņam kas atgadījies?

Krū: Jā, jā, droši vien “iesprūdis” kādā datorspēlītē un pilnīgi aizmirsis par mūsu norunu. Es jau pazīstu Frediņu!

Krā: Katram, Krū, var gadīties kaut ko piemirst!

Krū: Var, var, bet ne tik bieži! Tāpēc es tagad izvērtēju mūsu draudzību ļoti nopietni!

Krā: Tev to visu vajag Fredim godīgi izstāstīt. Varbūt tas viņam gadījies netīšām?

Krū: Nezinu, tīšām vai netīšām, bet man tas nepatīk! Būtu ņēmis piemēru no manis! Es esmu riktīgi uzticams un labs draugs!

Krā: Tā gan nav. Tu, brālīt, arī esi Fredi piemānījis, bet viņš tev gan vienmēr ir piedēvis. Tā, ka nekāds labais piemērs

tu arī neesi. Arī tev pašam ir jāpamācās būt uzticamam draugam vienmēr.

Krū: Interesanti gan, kurā skolā to var iemācīties?

Krā: Atceries, mamma mums reiz stāstīja, ka ļoti laba ir DIEVA skola. Varbūt tur var mācīties uzticamu draudzību?

Krū: Pajautāsim mammai. Re, viņa patreiz pagalmā ravē rožu dobi.

Krā: Mammucīt, mēs gribam zināt, kur var iemācīties būt par uzticamu draugu?

Krū: Jā, Fredim tas obligāti jāiemācās, citādi mūsu draudzībai gals!

Mamma: Uzticība jāamācās visiem, arī tev, Krū, un vislabākais skolotājs ir DIEVS, jo VIŅŠ Pats ir uzticīgs vienmēr.

Krā: Jā, DIEVS gan mani nekad nav piemānījis. Atceries, mammucīt, kad jūs ar tēti bijāt apslimuši un mums nebija neviena, kas mums palīdzētu, es to visu pastāstīju DIEVAM, un nākošā dienā VIŅŠ pie mums atsūtīja Frīdas tanti no laukiem ar visādiem gardumiem! – Nebiju domājusi pie jums ciemos braukt, – viņa toreiz stāstīja, bet tad, vakarā, kārtojot pieliekamo kambari, sapratu, ka man to medus podiņu un ievārījumu ir stipri par daudz, un tūlīt pat nolēmu doties jūs apciemot.

Mamma: Un tā ir tikai maza daļiņa no DIEVA lielās uzticības. Par to liecina neskaitāmas cilvēku dzīves un to interesantie dzīves stāsti.

Krā: Pastāsti, lūdzu, kādu no tiem!

Mamma: Man prātā nāk stāsts par to, kā DIEVS mīlēja savu tautu, un vienmēr uzticīgi pildīja tai dotos solījumus. Reiz VIŅŠ tos bija paglābis no ēģiptiešiem, kuri DIEVA ļaudis neieredzēja un mocīja. DIEVS viņus izveda no Ēģiptes un visa tauta nonāca jūras krastā. Tie priecājās un līksmoja, bet tad pamanīja, ka ienaidnieki tiem tuvojas milzīgā skaitā varenos kaujas ratos. Israēlieši bija tik nobijušies! Tie neuzticējās DIEVAM, bet kļuva neapmierināti un dusmīgi – “DIEVS mūs solīja atbrīvot, bet tagad, re, mēs tūlīt iesim bojā no mūsu ienaidniekiem!” – viņi sacīja. – “Mēs esam apmānīti un pievilti!” Bet DIEVS nepievil un nemānās. VIŅŠ ir pilnīgi uzticams. Visu, ko DIEVS ir sacījis, VIŅŠ arī izpilda.

Krū: Es atceros, ko DIEVS toreiz izdarīja! VIŅŠ pāršķēla jūru uz pusēm un jūras vidū izveidoja ceļu, pa kuru ejot viņa tauta izglābās no ienaidniekiem!

Mamma: Arī šodien DIEVS katrās grūtībās, kas šķiet lielas un nepārvaramas, dāvā brīnumainu risinājumu tiem, kas viņam uzticas.

Krā: Dievs bija uzticams arī toreiz, kad Daniēlu skauģi iemeta lauvu bedrē. DIEVS nepameta savu draugu, bet aizvēra lauvām rīkles, lai tie Danielu nesaplosa.

Krū: Tas tik bija iespaidīgs stāstiņš, kad ķēniņš Daniela draugus iemeta degošā ceplī! Visiem no brīnumiem mutes palika vaļā, kad tie ieraudzīja, ka ceplī Pats DIEVS bija kopā ar saviem draugiem un izglāba tos! Pat neviens matiņš tiem nenodega!

Krā: Man patīk šie stāsti! Kad tos lasu, pārlicinos aizvien vairāk, ka DIEVS ir tik labs un uzticams!

Krū: Atceries, Krā, kad mēs toreiz tajā tālajā, biežajā mežā apmaldījāmies un uznāca nakts.

Krā: Jā, pati tumšākā nakts, kādu atceros savā dzīvē!

Krū: Un tad tu atcerējies, ka Bībelē bija rakstīts, ka DIEVS rūpējās par putniņiem gaisā, tos pabaro un gādā par tiem.

Krā: Mēs toreiz, pavisam nobijušies, to DIEVAM atgādinājām un lūdzām, lai VIŅŠ par mums parūpējas, jo VIŅŠ pats to ir apsolījis.

Krū: Un tūlīt pēc lūgšanas mēs izdzirdējām tēta balsi, kurš bija mūs atradis! Toreiz bijām tik atviegloti, pateicīgi un laimīgi, vai ne?

Krā: Es domāju, tad jau visam, kas rakstīts Bībelē, var uzticēties?

Mamma: Tā ir patiesība. Bībelē DIEVS apsolījis daudz brīnišķīgu lietu un ir gatavs tās piepildīt!

Krū: Vajag tikai ļoti ticēt!

Krā: Jā, un arī pašam būt labam DIEVA draugam, vai ne?

Mamma: Turklāt DIEVS Bībelē ir uzrakstījis, kā kļūt par labu draugu. VIŅŠ sacījis: Mīliet Mani un viens otru no sirds un pastāvīgi! Esiet MAN paklausīgi.

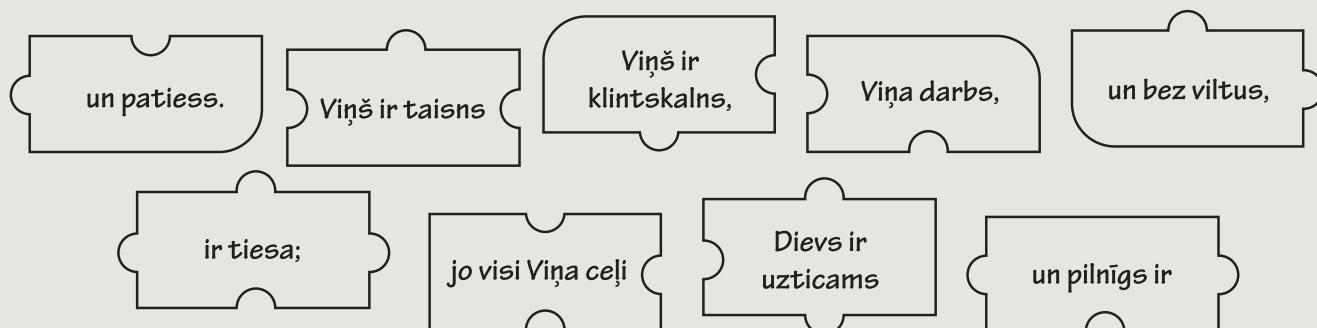
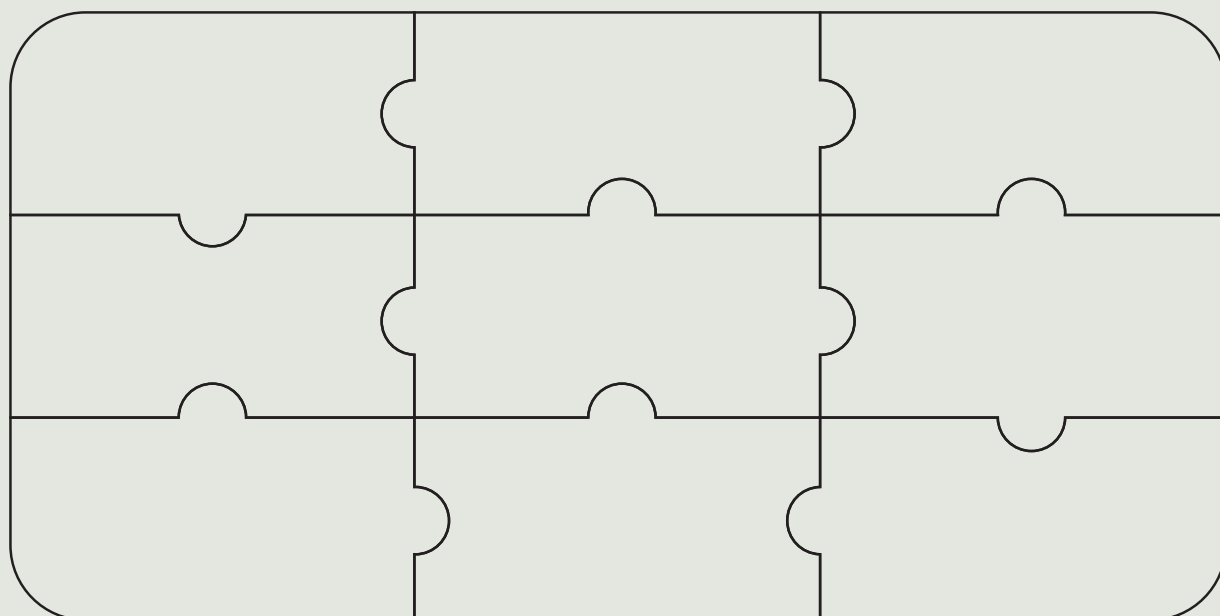
Krā: DIEVS ir uzticams! VIŅŠ nepiemānīs!

Mamma: Tas Kungs sacījis katram no mums:

“Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis savu žēlastību.” (Jer 31:3)

Vai mēs būsim uzticīgi? Šī izvēle ir mūsu rokās. Pārējo izdara DIEVS, ja ļaujam VIŅAM iemānot mūsu sirdi.

Atrodi vienādas formas puzles gabaliņus un pārraksti attiecīgo tekstu tukšajos gabaliņos !

Vai, sastopoties ar šī laikmeta krīzēm,
mums būtu jābaidās no nākotnes?
Bībele piedāvā cerību: drīz nāks Jēzus!

Grāmata par mūsu laika patiesību
legādāties iespējams
grāmatu centrā Rīgā, Baznīcas ielā 12A